

DAN SIMMONS
HYPERION

SPEV HYPERIONU

Ljndeni

Hyperion

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Dan Simmons
Hyperion – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

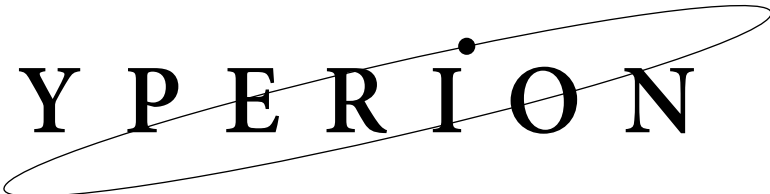
ALBATROS **MEDIA**

H Y P E R I O N

The word "HYPERION" is written in a bold, serif, all-caps font. A small dot is placed above the lowercase 'i' in "ION". A thin, dark, elliptical line is drawn horizontally, passing through the middle of the letters. The line starts under the 'H', goes under the 'Y', 'P', 'E', 'R', and 'I', then loops up slightly to pass through the dot on the 'i', and finally goes under the 'O' and 'N'.

DAN SIMMONS

H Y P E R I O N

Z angličtiny preložil
Michal Jedinák

Verše prebásnili
Marián Andričík a Jana Bálíková

Ljndeni

Venujem Tedovi.

PROLOG

KONZUL HEGEMÓNIE SEDEL na balkóne svojej ebenovej kozmickej lode a na starom, ale dobre udržiavanom klavíri Steinway hral Rachmaninovo *Prelúdium cis-mol*, kým dolu v močiарoch zápasili a revali obrovské zelené jašterie tvory. Zo severu sa blížila búrka. Nad lesom gigantických ihličnanov sa zbíhali čierne mračná a na zlovestnej oblohe sa do výšky deviatich kilometrov týčil stratokumulus. Horizont pretínali blesky. V okolí lode z času na čas nejaký neurčitý jašterí obrys narazil do ochranného poľa, zaručal a ďalej sa potácal cez indigovú hmlu. Konzul sa sústredil na náročnú pasáž *Prelúdia* a prichádzajúcu búrku ani súmrak si nevšímal.

Zazvonil prijímač holokomu.

Konzul prestal hrať a s prstami nad klávesmi sa započúval. V ťažkom vzduchu zaburácal hrom. Od ihličnatého lesa doľahlo žalostné skučanie svorky zdochlinožrútov. Dolu v tme im ručaním odpovedalo akési neinteligentné zviera, potom zmĺklo. Náhle ticho podčiarkoval tlmený bzukot ochranného poľa. Holokom opäť zazvonil.

„Dočerta,“ uľavil si konzul a išiel prijať hovor.

Kým počítač niekoľko sekúnd konvertoval a dekódoval zhluk rozkladajúcich sa tachyónov, nalial si pohár škótskej. Len čo sa usadil na vanúšku holoboxu, disklav zablikal nazeleno. „Spustiť,“ prikázal konzul.

„Posielajú vás späť na Hyperion,“ oznámil mu chrapľavý ženský hlas. Obraz sa ešte celkom neustálil, vo vzduchu pulzovali iba prenosové kódy, ktoré mu prezradili, že holokom prišiel z administratívneho sveta Hegemónie Tau Ceti Centrum. Konzul by to uhádol aj bez súradníc, lebo zostarnutý, no stále krásny hlas Meiny Gladstoneovej bol nezameniteľný. „Posielajú vás späť na Hyperion ako účastníka púte k Rapírovi,“ spresnila žena.

Ale nehovorte, pomyslel si konzul a vstal.

„Spolu so šesticou iných ľudí vás vybrala Cirkev Rapírova a Všetnem schválil,“ pokračovala Meina Gladstoneová. „Je v záujme Hegemónie, aby ste sa na výprave zúčastnili.“

Konzul nehybne stál v holoboxe chrptom k blikajúcim prenosovým kódom. Zdvihol pohár a dopil zvyšok škótskej.

„Situácia je veľmi mäťuca.“ Meina mala unavený hlas. „Konzulát s Domácou radou nás pred troma štandardnými týždňami kontaktovali cez holokom so správou, že na Hrobkách času badať známky otvárania. Antientropické polia v ich okolí sa rýchlo rozširovali a Rapír prenikal na juh až k Uzdovým horám.“

Konzul sa obrátil a zvalil späť do vankúšov. V boxe sa sformovalo holo stareckej tváre Meiny Gladstoneovej. Oči mala rovnako unavené ako hlas.

„Z Parvati okamžite vyslali na Hyperion zásahovú jednotku vesmírnych SÍL evakuovať obyvateľov Hegemónie, skôr ako sa Hrobky času otvoria. Ich časový dlh bude niečo vyššie troch hyperionských rokov,“ odmlčala sa. Konzulovi napadlo, že výkonnú riaditeľku Senátu takú ustaranú ešte nevidel. „Nevieme, či evakuačná flotila dorazí včas,“ pokračovala Meina, „ale situácia je ešte zložitejšia. K planetárnej sústave Hyperionu letí migračný zhluk Vydedencov s najmenej štyritisíc... jednotkami. Naše evakuačné zásahové jednotky by mali doraziť iba krátko pred nimi.“

Konzul Gladstoneovej váhaniu rozumel. Migračný zhluk Vydedencov mohli tvoriť lode v rozsahu veľkostí od jednomiestnych prieskumných člnov až po mestá alebo kométové pevnosti s desiatkami tisícok medzihviezdnych barbarov.

„Vrchné veliteľstvo SÍL je presvedčené, že ide o ‚veľký vpád‘ Vydedencov,“ povedala Gladstoneová. Lodný počítač nasmeroval holo tak, že to

vyzeralo, akoby žena upierala smutné hnedé oči rovno na konzula. „Či chcú ovládnuť Hyperion iba pre Hrobky času, alebo je to totálny útok na SvetoSieť, sa ešte ukáže. Zo sústavy Camn vyrazila celá bojová flotila vesmírnych SÍL aj s konštruktérmi tamsportérov, aby sa pripojila k evakuačným zásahovým jednotkám, podľa okolností ju však môžu odvolať.“

Konzul prikývol a neprítomne zdvihol k ústam whisky. Zamračil sa na prázdny pohár a pustil ho na hrubý koberec holoboxu. Aj bez vojenského výcviku mu bolo jasné, pred akým ťažkým taktickým rozhodnutím stoja Gladstoneová a vrchné veliteľstvo. Ak v sústave Hyperionu urýchlene – a so závažnými výdavkami – nepostavia vojenský tamsportér, nebudú mať šancu odolať invázii Vydedencov. Tajomstvá Hrobiek času sa dostanú do rúk nepriateľov Hegemónie. No ak flotila včas zostrojí tamsportér a Hegemónia poskytne celé SILY na obranu jediného vzdialeného koloniálneho sveta na Hyperione, Vydedenci by mohli SvetoSieť buď ohroziť v inej časti hraníc, alebo sa barbari – v najhoršom prípade – zmocnia tamsportéra a preniknú do samotnej Sieťe. Konzul si skúsil predstaviť, ako sa armáda Vydedencov hrnie cez portály tamsportérov do nechránených domácych miest na stovkách svetov.

Prešiel skrz holo Meiney Gladstoneovej, zdvihol pohár a šiel si naliať ďalšiu whisky.

„Vybrali vás na púť k Rapírovi,“ oznámil mu obraz výkonnej riaditeľky, ktorú v médiách s obľubou prirovnávali k Lincolnovi, Churchillovi, Alvarezovej-Tempovej alebo inej legendárnej historickej postave spred Hidžry, ktorá sa práve tešila popularite. „Templári posielajú svoju stromolod' *Yggdrasill* a veliteľ evakuačných zásahových jednotiek dostal príkaz pustiť ju ďalej. S trojtýždňovým časovým dlhom sa môžete s *Yggdrasillom* stretnúť, ešte než z planetárnej sústavy Parvati skočí do kvantového priestoru. Ďalších šesť pútnikov, ktorých vybrala Cirkev Rapírova, bude na palube stromolode. Správy od našich tajných naznačujú, že najmenej jeden zo siedmich pútnikov je agent Vydedencov. O koho ide... nateraz... nevieme.“

Konzul sa neubránil úsmevu. Popri iných rizikách musela starena zvážiť možnosť, že špión je on a ona cez holokom posielala kritické informácie agentovi Vydedencov. No na druhej strane, čo také dôležité mu povedala? Pohyby flotily sa dali vystopovať, len čo lode zapli Hawkingove

pohony, a keby bol konzul naozaj špión, odhalenie výkonnej riaditeľky mohlo mať za cieľ odstrániť ho. Prestal sa usmievať a napil sa škótskej.

„Medzi vybranými pútnikmi sú aj Sol Weintraub a Fedmahn Kassad,“ informovala ho Gladstoneová.

Konzulovi sa prehĺbili vrásky na čele. Zadíval sa na oblak číslic, ktoré sa mihali okolo holografického obrazu ženy ako zrnká prachu. Do konca prenosu zostávalo pätnásť sekúnd.

„Potrebujeme vašu pomoc. Je veľmi dôležité, aby sme odhalili tajomstvá Hrobiek času a Rapíra. Po tejto púti už nemusíme dostať ďalšiu príležitosť. Ak Vydedenci dobyjú Hyperion, ich agenta treba za každú cenu zlikvidovať a Hrobky času uzavrieť. Môže od toho závisieť osud Hegemónie.“

Prenos sa skončil a vo vzduchu pulzovali iba súradnice miesta stretnutia. „Odpoveď?“ spýtal sa palubný počítač. Vesmírna loď dokázala napriek obrovskej energetickej náročnosti vyslať krátky kódovaný výron do nepretržitého kľokotania nadsvetelných prúdov, ktoré spájali ľudskú populáciu galaxie.

„Nie,“ odvetil konzul a vyšiel na balkón, kde sa oprel o zábradlie. Padla noc a mračná viseli nízko. Hviezdy nesvietili. Keby nebolo občasných zábleskov na severe a slabého svetielkovania v močiарoch, zavládla by nepreniknuteľná tma. Konzul si odrazu intenzívne uvedomoval, že v tej chvíli je na bezmennom svete jediná vnímajúca bytosť. Počúval odveké zvuky, ktoré stúpali z močiарov, a myslel na to, ako pri prvom svetle odletí na Vikkene, celý deň strávi na slnku lovom divej zveri v papraďových lesoch na juhu a večer sa vráti na kozmickú loď na dobrý steak a studené pivo. Myslel na prenikavú radosť z lovu a rovnako prenikavé potešenie zo samoty: samoty vybojovanej výmenou za bolesť a nočné mory, ktoré prežil na Hyperione.

Hyperion.

Konzul sa vrátil do lode, zasunul balkón a uzavrel plavidlo vo chvíli, keď sa z mračien spustili prvé ťažké kvapky. Po točitom schodisku vyšiel do svojej kajuty v najvyššej časti lode. Kruhovú spáľňa bola tmavá až na tiché explózie bleskov, ktoré osvetľovali potôčky dažďa na strešnom okne. Konzul sa vyzliekol, ľahol si na tvrdý matrac a zapol zvukovú aparatúru aj vonkajšie audiosnímače. Počúval, ako sa besnenie búrky prelína s dravosťou Wagnerovej *Jazdy valkýr*. Loďou zmietal hurikán. Za strešným

oknom sa bielo zablyslo, kľukatý blesk sa konzulovi vypálil do sietnice a izbou sa rozľahlo hrmenie.

Wagner je dobrý iba do búrky, pomyslel si. Zavrel oči, no blesky videl aj cez viečka. Spomenul si na ligot ľadových kryštálov, ktoré vietor preháňal rozvalinami na nízkych kopcoch neďaleko Hrobiek času, a na chladnejší lesk ocele Rapírovho hrôzostrašného stromu s kovovými trňami. Vybavil si nočné výkriky a Rapírove mnohofazetové oči rubínovočervenej farby krvi.

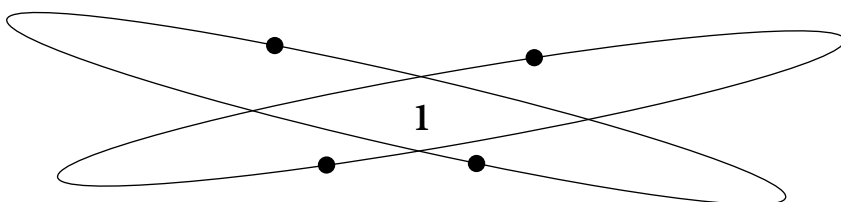
Hyperion.

Konzul šeptom prikázal počítaču vypnúť reproduktory a predlaktím si zakryl oči. V náhlom tichu ležal a rozmýšľal, aké šialené by bolo vrátiť sa na Hyperion. Za jedenásť rokov, keď na tom vzdialenom a enigmatickom svete pracoval ako konzul, dovolila tajnostkárska Cirkev Rapírova tuctu lodí s pútnikmi z iných svetov vypraviť sa do vetrom ošľahaných pustatín okolo Hrobiek času na sever od hôr. Nikto sa nevrátil. A to bolo za normálnych čias, keď bol ešte Rapír vážnom časových prúdov a síl, ktorým nik nerozumel, a antientropické polia siahali iba desiatky metrov od Hrobiek času. Keď im nehrozil vpád Vydedencov.

Konzul si predstavil, ako sa Rapír voľne pohybuje po celom Hyperione, myslel na milióny domorodcov a tisíce občanov Hegemónie bezmocných pred tvorom, ktorý sa vzpieral fyzikálnym zákonom a komunikoval iba smrťou, a napriek teplu v kajute sa zachvel.

Hyperion.

Noc aj búrka sa skončili. Ďalšia sa k nemu rútila pred úsvitom. Dvesto metrov vysoké ihličnany sa ohýbali a zmietali v poryvoch vetra. Krátko pred prvým svetlom sa konzulova ebenová kozmická loď vzniesla na chvoste modrej plazmy, prerazila hustnúce mračná a stúpala v ústrety vesmíru a stretnutiu so stromolodou.

KONZUL SA ZOBUDIL s nezvyčajnou bolesťou hlavy, vyschnutým hrdlom a s pocitom, že zabudol tisíc snov, ktorý dokázal navodiť iba čas strávený v kryogénnej hibernácii. Zamrkal, posadil sa na nízkej pohovke a vyčerpane si z kože odlepil zvyšné senzorové pásky. V oválnej miestnosti bez okien s ním boli dva veľmi nízke klony posádky a jeden vysoký Templár s kapucňou na hlave. Jeden klon konzulovi ponúkol pohár pomarančovej šťavy, tradične podávaný po rozmrazení. Zobral si ho a nedočkavo vypil.

„Strom je dve svetelné minúty a päť hodín letu od Hyperionu,“ informoval ho Templár a konzulovi došlo, že sa s ním rozpráva Het Masteen, kapitán templárskej stromolode a Pravý hlas Stromu. Neurčito si vybavoval, že keď človeka zobudí kapitán, je to obrovská pocta, lenže po hibernácii bol priveľmi vykoľajený a dezorientovaný, aby to docenil.

„Ostatní sú hore už niekoľko hodín.“ Het Masteen gestom ruky naznačil klonom, aby ich nechali osamote. „Zhromaždili sa na hlavnej jedálenskej plošine.“

„Hhrghn,“ povedal konzul. Napil sa, odkašľal si a skúsil to znova: „Ďakujem, Het Masteen,“ dostal zo seba. Len čo sa rozhlíadal po miestnosti v tvare vajca s kobercom z tmavej trávy, priehľadnými stenami a so súvislými opornými rebrami vyrezanými z haťovníkového dreva, pochopil, že musí byť v niektorej z menších prírodných gondol. Zavrel

oči a pátral po spomienkach na stretnutie pred skokom lode Templárov do kvantového priestoru.

Vybavil si prvý pohľad na kilometer dlhú stromolod' krátko pred ich spojením. Detaily Stromu zastierali nadbytočné mechanické a prírodné, ergmi generované silové polia, obklopovali ho ako oválna hmla, ale listnatú korunu zreteľne ožarovali tisíce svetiel, ktoré mätko svietili pomedzi lístie a tenkostenné prírodné gondoly, pozdĺž nespočetných plošín, mostov, veliteľských palúb, schodísk a besiedok. Okolo spodnej časti stromolode sa zhluchovali technické a nákladné gule ako nadrozmerné háľky a za Stromom sa zvíjali modro-fialové plamene motorov ako desaťkilometrové korene.

„Ostatní vás očakávajú,“ jemne ho pobádal Het Masteen a kývol na nízke podušky, kde ležala konzulova batožina, pripravená otvoriť sa na jeho pokyn. Kým si konzul obliekal poloformálny spoločenský odev zložený z voľných čiernych nohavíc, naleštených lodných číziem, bielej hodvábnej haleny s naberaným pásom a rukávmi, topásovej viazanky, čierneho pláštá s karmínovočervenými pásikmi Hegemónie na výložkách a mäkkého zlatožltého trojrohého klobúka, Templár si zamyslene obzeral trámy z haťovníka. Časť oblej steny sa premenila na zrkadlo a konzul sa zadíval na svoj odraz: videl muža v pokročilom strednom veku oblečeného v poloformálnej večernej uniforme, s opálenou kožou, ale netypicky bledými kruhmi pod smutnými očami. Zamračil sa, prikývol a odvrátil sa od zrkadla.

Het Masteen naňho kývol a konzul vykročil za vysokou postavou v plášti cez otvor v gondole na stúpajúci chodník, ktorý sa ovíjal okolo masívnej kôrovej steny kmeňa stromolode. Konzul zastal, podišiel k okraju chodníka a rýchlo ustúpil. Nadol, kam ich ťahala šestina štandardnej gravitácie generovaná singularitami uväznenými v spodnej časti stromu, to bolo najmenej šesťsto metrov a chodník nemal zábradlie.

Pokračovali v tichom výstupe. O tridsať metrov vyššie a po prejení polovice špirály okolo obvodu kmeňa Stromu zišli z chodníka po chatrnom visutom moste na päť metrov široký konár. Vykročili po ňom od kmeňa k miestu, kde pestrá paleta listov zachytávala žiaru slnka Hyperionu.

„Vybrali ste moju loď zo skladu?“ opýtal sa konzul.

„S plnou nádržou paliva je pripravená na odlet pri jedenástej sfére.“ Vošli do tieňa kmeňa stromolode a v čiernych škvrnách medzi tmavou

čipkou listia sa objavili hviezdy. „Ostatní pútnici súhlasili s letom na planétu na vašej lodi, ak to velenie SÍL povolí,“ dodal Templár.

Konzul si pošúchal oči a želať si, aby mu dali viac času spamätať sa zo studeného zovretia kryogénnej hibernácie. „Ste v kontakte so zásahovými jednotkami?“

„Pravdaže. Spojili sa s nami, len čo sme vyskočili z kvantového priestoru. V tejto chvíli nás... sprevádza vojnová loď Hegemónie.“ Het Masteen švihol rukou k oblohe nad nimi.

Konzul prižmúril oči, no v tej sekunde sa vrchné konáre pootočili mimo tieňa stromolode a celé akre listia rozžiarili odtiene západu slnka. Dokonca aj na tmavých miestach sedeli nad osvetlenými chodníkmi, žiarivými lianami a visutými mostmi svetloše ako japonské lampáše, zatiaľ čo svätojánske mušky zo Starej Zeme a svietivé jemné pavučiny z Maui-Zmluvy vyznačovali cestu labyrintom z listia a tak vierohodne sa miešali so súhvezdiami, že by pomýlili aj najskúsenejšieho znalca hviezdnej oblohy.

Het Masteen nastúpil do koša výťahu zaveseného na rozstrapkanom uhlíkovom kábli, ktorý sa im strácal nad hlavami v tristo metrov vysokej korune. Konzul nastúpil tiež a kôš sa nehučne zdvihol. Postrehol, že chodníky, gondoly a plošiny sú nápadne prázdne, až na hrstku Templárov a malú posádku ich klonovaných náprotivkov. Spomínal si, že počas upoňáhanej hodiny medzi stretnutím so stromolodou a uložením do hibernačného spánku nevidel nijakých iných pasažierov, pripísal to však bezprostrednému kvantovému skoku a predpokladal, že všetci sú bezpečne uložení na hibernačných pohovkách. No teraz loď letela hlboko pod relativistickými rýchlosťami a konáre sa mali hemžiť zvedavými cestujúcimi. Zdôveril sa so svojimi postrehmi Templárovi.

„Vy šiesti ste naši jediní pasažieri,“ odvetil Het Masteen. Kôš zastal v bludisku z listia a kapitán stromolode ho viedol k vekom opotrebovanému drevenému eskalátoru.

Konzul prekvapene zažmurkal. Stromolode Templárov viezli zvyčajne dve- až päťtisíc cestujúcich a patrili k najvyhľadávanejšej forme dopravy medzi hviezdami. Stromolode zriedka nazbierali viac ako štyri alebo päť mesiacov časového dlhu a medzi hviezdnyimi sústavami vzdialenými iba niekoľko svetelných rokov lietali po krátkych, scénických trasách,

takže zámožní pasažieri trávili v kryogénnej hibernácii len minimum času. Spiatočný let stromolode na Hyperion s dlhom šesť rokov času Siete a bez platiacich zákazníkov by pre Templárov znamenal závažnú finančnú stratu.

Konzul si až po chvíli uvedomil, že stromolod' by bola ideálnym plavidlom na nadchádzajúcu evakuáciu a jej náklady by v konečnom dôsledku znášala Hegemónia. Napriek tomu vedel, že priviesť nádhernú a krehkú loď ako *Yggdrasill* – jednu z piatich svojho druhu – do vojnovnej zóny je pre templárske Bratstvo obrovský risk.

„Vaši spolupútnici,“ vyhlásil Het Masteen, keď konzul vstúpil na širokú plošinu, na konci ktorej vyčkávala pri dlhom drevenom stole malá skupina. Nad nimi svietili hviezdy, z času na čas sa otáčali, keď stromolod' upravovala kurz, a na obe strany ustupovala klenba z hustého lístia ako zelená koža gigantického ovocia. Konzul spoznal kapitánovu jedáenskú plošinu ešte predtým, ako zvyšných päť cestujúcich vstalo, aby Hetovi Masteenovi dovolili zaujať miesto za vrchstolom. Na konzula čakala prázdna stolička naľavo od kapitána.

Keď si posadali a utíšili sa, Het Masteen všetkých formálne predstavil. Hoci konzul nikoho z prítomných osobne nepoznal, viaceré mená mu boli známe a využil svoj dlhodobý výcvik diplomata, aby si uložil do pamäti ich identity a dojmy, ktoré v ňom zanechali.

Po konzulovej ľavici sedel otec Lenar Hoyt, kňaz starobylej kresťanskej sekty známej ako Katolíci. Konzul na chvíľu zabudol, aký význam majú čierne odevy a kolárik, potom si však spomenul na Nemocnicu svätého Františka na Hebrone, kde ho po katastrofálnom prvom diplomatickom zaradení pred takmer štyrmi štandardnými desaťročiami liečili z alkoholického traumy. A po vyslovení Hoytovho mena sa rozpamätal na iného kňaza, ktorý zmizol na Hyperione v polovici jeho funkčného obdobia na planéte.

Lenar Hoyt bol podľa konzulovho odhadu mladý človek – nanajvýš krátko po tridsiatke –, no vyzeralo to, že v nevelmi vzdialenej minulosti pre čosi strašne zostarol. Konzul si obzeral chudú tvár, líčne kosti vyčnievajúce spod sinavej kože, veľké oči posadené v hlbokých jamkách, tenké pery skrivené do permanentného úšklabku s priveľmi poklesnutými kútikmi, aby sa dal nazvať aspoň cynickým, líniu vlasov, ktoré boli väčšmi

zdevastované radiáciou, ako ustupovali, a mal pocit, že hľadá na niekoho, koho roky sužuje choroba. Napriek tomu ho prekvapilo, že pod maskou skrytej bolesti muža zostala fyzická ozvena chlapca – nepatrné pozostatky okrúhlej tváre, bezchybnej kože a mäkkých úst, ktoré patrili mladšiemu, zdravšiemu a menej cynickému Lenarovi Hoytovi.

Vedľa kňaza sedel muž, ktorého tvár poznala pred niekoľkými rokmi väčšina obyvateľov Hegemónie. Konzulovi napadlo, či je dnes kolektívna pozornosť v SvetoSieti rovnako prchavá, ako keď tam žil. Pravdepodobne prchavejšia. Ak áno, potom plukovník Fedmahn Kassad, prezývaný Mäsiar z Južnej Bressie, už asi nie je ani slávny, ani neslávne známy. Pre konzulovu generáciu a pre všetkých, ktorí žili v pomalom, nemilosrdnom svete na okraji, nebol Kassad niekým, na koho sa ľahko zabúda.

Plukovník Fedmahn Kassad bol vysoký muž – dvojmetrovému Hetovi Masteenovi sa takmer mohol pozrieť do očí – a na sebe mal čiernu uniformu SÍL bez označenia hodnosti alebo vyznamenaní. Uniforma sa podivuhodne ponášala na kňazský háv otca Hoyta, ale inak si tí muži neboli v ničom podobní. V kontraste s Hoytovým strhaným výzorom bol Kassad dohneda opálený, očividne v dobrej kondícii, štíhly ako prút a s viditeľnými pletencami svalov na pleciach, krku a zápästiach. Plukovník mal malé, tmavé oči, zvedavé ako objektív jednoduchej videokamery. Hranatú tvár formovali tieň a rovné plošky. Nebola vycivená ako kňazova, ale pôsobila ako vytesaná z chladného kameňa. Riedke strnisko na brade zvýrazňovalo ostrosť jeho črt ako krv na čepeli noža.

Plukovníkove premyslené, pomalé pohyby konzulovi pripomínali pozemského jaguára, ktorého videl pred mnohými rokmi v zoologickej záhrade na súkromnej zdrojovej lodi na Lususe. Kassad mal mäkký hlas, no konzulovi neuniklo, že aj plukovníkove odmlky si vynucujú pozornosť.

Dlhý stôl bol zväčša prázdny, skupina sa zhromaždila okolo jedného konca. Oproti Fedmahnovi Kassadovi sedel muž, ktorého mu predstavili ako básnika Martina Silenusa.

Silenus vyzeral ako presný opak vojaka oproti nemu. Kým Kassad bol chudý a vysoký, Martin Silenus bol nízky a viditeľne pri sebe. V kontraste s Kassadovými sošnými črtami bola básnikova tvár vláčna a expresívna

ako tvár pozemského primáta. Rozprával mohutným, barbarským, chraptivým hlasom. Konzulovi sa však zdalo, že na Silenusovi s jeho červenými lícami, so širokými ústami, šikmým obočím, špicatými ušami a živými rukami s dlhými prstami hodnými koncertného pianistu – alebo škrtiča – je čosi takmer príjemne démonické. Strieborné vlasy mal zostrihané do neupravenej ofiny.

Básnik vyzeral na zrelého šesťdesiatnika, no konzul si všimol modrastý odtieň na jeho hrdle a dlaniach a podozrieval Silenusa, že má za sebou nejednu Poulsenovej kúru. Jeho skutočný vek mohol byť niekde v rozmedzí deväťdesiat až stopäťdesiat štandardných rokov. Konzul vedel, že ak je bližšie k druhej možnosti, existuje nemalá šanca, že básnik je značne pomätený.

Kým Martin Silenus bol na prvý pohľad nespútaný a živý, ďalší host pri stole vyžaroval bezprostredný a rovnako pôsobivý dojem inteligentnej zdržanlivosti. Sol Weintraub po predstavení zdvihol hlavu a konzul si mohol obzrieť krátku sivú bradu, vráskavé čelo a smutné, svietiace oči presláveného učenca. Konzul počul príbehy o Putujúcom Židovi a jeho zúfalom hľadaní, no až teraz si s úžasom uvedomil, že starec drží na rukách iba niekoľkotýždňové dojča – svoju dcéru Rachel. Odvrátil zrak.

Šiesta pútnička a zároveň jediná žena pri stole sa volala Brawne Lamia. Po predstavení uprela detektívka na konzula taký prenikavý pohľad, že aj keď z neho spustila oči, stále cítil jeho tlak.

Pôvodom zo sveta Lusus, planéty s gravitáciou jeden celá tri g, nebola Brawne Lamia o nič vyššia ako básnik o dve stoličky napravo, ale ani jej voľný menčestrový odev nezamaskoval mohutné svaly na nízkej postave. Na pleciah jej padali čierne kučery, obočie tvorili dve horizontálne tmavé čiarky na širokom čele a pevný, ostrý nos ešte umocňoval jej orlí pohľad. Lamiine široké, výrazné ústa pôsobili takmer zmyselne, kútiky sa jej skrúcali do mierneho úsmevu, ktorý mohol byť krutý, ale aj hravý. Tmavými očami akoby človeka vyzývala, nech sa odváži zistiť, čo je bližšie k pravde.

Konzulovi napadlo, že Brawne Lamia sa dá pokladať za krásnu ženu.

Po skončení predstavovania si konzul odkašľal a obrátil sa k Templárovi. „Het Masteen, povedali ste, že pútnikov je sedem. Je tým siedmym dieťa pána Weintrauba?“

Kapučňa Heta Masteena sa pomaly pohla z jednej strany na druhú. „Nie. Medzi pútnikov možno rátať iba tých, ktorí sa rozhodli s plným vedomím vyhľadať Rapíra.“

Pri stole nastal menší rozruch. Všetci museli vedieť to isté, čo konzul – cestu na sever pod patronátom Cirkvi Rapírovej smie podniknúť iba skupina s počtom členov rovným prvočíslu.

„Siedmy som ja,“ vyhlásil Het Masteen, kapitán templárskej stromolode Yggdrasill a Pravý hlas Stromu. V tichu, ktoré nastalo, zdvihol ruku a niekoľko klonov posádky začalo pútnikom servírovať posledné jedlo pred zostupom na planétu.

„TAKŽE VYDEDENCI EŠTE V SÚSTAVE NIE SÚ?“ spýtala sa Brawne Lamia. Jej zastretý, hrdelný hlas konzula zvláštne rozrušil.

„Nie,“ odvetil Het Masteen. „No určite pred nimi nemáme náskok viac ako niekoľko štandardných dní. Naše prístroje zachytili stopy fúzných motorov v Oortovom mraku.“

„Vypukne vojna?“ Hlas otca Hoyta pôsobil rovnako vyčerpane ako jeho výraz. Keď mu nik neodpovedal, obrátil sa napravo, akoby spätne adresoval otázku konzulovi.

Konzul si vzdychol. Klony posádky podávali víno, on by si však radšej dal whisky. „Ktovie, čo urobia Vydedenci. Zdá sa, že sa prestali riadiť ľudskou logikou.“

Martin Silenus sa hlasno zasmial a pri širokom geste vylial trochu vína. „Ako keby sme sa my ľudia niekedy riadili skurvenou ľudskou logikou!“ Odpil si veľký glg, utrel si ústa a opäť sa rozosmial.

Brawne Lamia sa zamračila. „Ak dôjde k ostrým zrážkam priskoro, úrady nám možno nedovolia pristáť.“

„Pustia nás,“ ubezpečil ich Het Masteen. Slnčné svetlo si našlo cestu do záhybov Templárovho rúcha a dopadlo na žltkastú kožu.

„Zachránime sa pred istou smrťou vo vojne, len aby sme našli istú smrť v Rapírových rukách,“ zašomral otec Hoyt.

„V celom vesmíre smrti niet!“ zanôtil Martin Silenus hlasom, ktorý by podľa konzulovej mienky prebudil človeka z hlbokjej kryogénnej hibernácie. Básnik do seba obrátil zvyšné víno a zdvihol kalich, akoby pripíjal hviezdám:

*„Niet pachu smrti – je len ničota.
Kybelé, stonaj, tvoje potomstvo
spravilo z boha rozochvenú trosku.
Stonajte, bratia, lebo nemám síl.
Som ako trstie, chabý je môj hlas.
Ach, a tá bolesť, bolesť bezmoci.
Stonajte, ešte vždy sa vytrácam...“*

Silenus sa nečakane zarazil, znova si dolial víno a grgol do ticha, ktoré sa rozhostilo po jeho prednese. Ostatní pútnici sa pozerali jeden na druhého. Konzul si všimol, že Sol Weintraub sa mierne usmieva, až kým sa dieťa na jeho rukách nezamrvalo a nevyrušilo ho.

Otec Hoyt zdráhavo pokračoval, akoby nadväzoval na predchádzajúcu myšlienku: „Ak konvoj Hegemónie odletí a Vydedenci sa zmocnia Hyperionu, okupácia môže prebehnúť bez preliatia krvi a nám dovoľia pokračovať v púti.“

Plukovník Fedmahn sa ticho zasmial. „Vydedenci Hyperion neobsadia. Ak planétu dobyjú, rozkradnú, čo sa im zapáči, a potom urobia to, čo im ide najlepšie: mestá premenia na spálené ruiny, ruiny rozdrvia na menšie kúsky a tie budú piecť dovtedy, kým sa nerozpália dočervena. Roztopia póly, odparia oceány a morskou soľou zasypú zvyšky kontinentov, aby na nich už nikdy nič nevyrástlo.“

„Nuž...“ otec Hoyt sa odmlčal.

Klony odniesli zo stola polievku a šaláty, hlavný chod podávali v úplnom tichu.

„POVEDALI STE, ŽE NÁS SPREVÁDZA VOJNOVÁ LOĎ HEGEMONIE,“ obrátil sa konzul k Hetovi Masteenovi, keď dojedli rozbíj a vareného vesmírneho kalmára.

Templár prikývol a ukázal prstom hore. Konzul prižmúril oči, ale nič medzi rotujúcimi hviezdami nerozoznal.

„Prosím.“ Fedmahn Kassad sa naklonil ponad kňaza a podal konzulovi skladací vojenský ďalekohľad.

Konzul mu kývnutím hlavy poďakoval, palcom aktivoval prístroj a obrátil ho smerom, ktorým ukazoval Het Masteen. Gyroskopické kryštály

v ďalekohľade s tichým bzukotom stabilizovali optiku a podľa naprogramovaného algoritmu prehľadávali oblohu. Vtom obraz zamrzol, rozostřil sa, rozšířil a ustálil.

Len čo hľadáčik vyplnila kozmická loď Hegemónie, konzul mimovoľne zalapal po dychu. Elektronicky vylepšený obraz neodhalil prieskumný čln rozostřený silovým polom ani oblú kozmickú fakľu, ale matný čierny bojový krížnik. Loď bola impozantná, ako sa to celé stáročia darilo iba vojenským strojom. Aerodynamické plavidlo Hegemónie bolo nie príliš esteticky vyzbrojené štyrmi súpravami artileristických ramien v palebnej pozícii, šesťdesiatmetrový veliteľský mostík bol ostrý ako hrot šípú a Hawkingove motory s fúznymi dýzami v zadnej časti krížnika pripomínali letky šípú.

Konzul bez slova vrátil ďalekohľad Kassadovi. Ak vyslali zásahové jednotky na eskortovanie *Yggdrasillu* plne vyzbrojený krížnik, akou bojovou silou sa chystajú zabrániť invázii Vydedencov?

„Kedy pristaneme?“ spýtala sa Brawne Lamia. Cez komlog sa pripojila k infosfére stromolode a viditeľne ju znechutilo, čo tam našla. Alebo nenašla.

„Obežnú dráhu dosiahneme o štyri hodiny,“ ticho na jej otázku odvetil Het Masteen. „Let k planéte potrvá iba niekoľko minút. Náš konzulárny priateľ nám poskytol na prevoz svoje súkromné plavidlo.“

„Pristaneme v Keatse?“ opýtal sa Sol Weintraub. Učenec prehovoril prvý raz od začiatku večere.

Konzul prikývol. „Zatiaľ je to stále jediný kozmodróm na Hyperione pre osobnú dopravu.“

„Kozmodróm?“ Otec Hoyt mal v hlase zlosť. „Myslel som, že poletíme rovno na sever. Do Rapírovho panstva.“

Het Masteen trpezlivo krútil hlavou. „Každá púť sa začína v hlavnom meste. Cesta k Hrobkám času nám zaberie niekoľko dní.“

„Dní?!“ vybuchla Brawne Lamia. „To je absurdné!“

„Možno,“ súhlasil Het Masteen, „no na faktoch to nič nemení.“

Otec Hoyt vyzeral, akoby mu večera spôsobila tráviace ťažkosti, hoci takmer nič nezjedol. „Nemôžeme aspoň raz zmeniť pravidlá, keď nad nami visí vojna? Pristaneme niekde pri Hrobkách času a urobíme, čo treba.“

Konzul zavrtel hlavou. „Kozmické lode aj lietadlá sa pokúšajú nájst skratku k močariskám na severe takmer štyristo rokov. Nevieo o nikom, komu by sa to podarilo.“

„Smiem sa opýtať,“ Martin Silenus veselo zdvihol ruku ako školák, „čo, doriti, sa tým strojom porobilo?“

Otec Hoyt sa na básnika zamračil. Fedmahn Kassad sa pousmial. Sol Weintraub povedal: „Konzul nechcel naznačiť, že územie je nedostupné. Dá sa tam cestovať loďou aj po súši. Kozmické lode ani lietadlá sa nestrácajú. Bez problémov pristanú v blízkosti ruín alebo Hrobiek času a rovnako ľahko sa vrátia, kam ich pošle palubný počítač. Iba pilotov a pasažierov už nikdy nikto neuvidí.“ Zdvihol z lona spiace dieťa a uložil ho do šatky zavesenej okolo krku.

„To sú otrepané legendy,“ namietla Brawne Lamia. „Čo hovoria lodné záznamy?“

„Nič,“ odvetil konzul. „Nijaké násilie, vlámanie či odklon od kurzu. Žiadne nevysvetliteľné časové medzery, nezvyčajná spotreba energie ani pokles paliva. Absolútne nijaké fyzikálne javy.“

„A nijakí cestujúci,“ dodal Het Masteen.

Konzul sa k nemu pomaly obrátil. Ak sa Het Masteen naozaj pokúsil o vtip, za desaťročia konzulových jednaní s Templármi by to bol prvý náznak akéhokoľvek zmyslu pre humor. Kapitánove neurčito orientálne črty pod kapucňou však nič také nenaznačovali.

„Úžasná melodráma,“ zasmial sa Silenus. „Ako vystrihnutá zo *Sargasových duší*, ibaže v hlavných úlohách sme my. Kto nám vlastne píše taký nahovno scenár?“

„Mlčte!“ zahriakla ho Lamia. „Ste opitý, starec.“

Konzul si vzdychol. Skupina spolu nestrávila ešte ani jednu štandardnú hodinu.

Klonovaná posádka odniesla taniere a priniesla tácky s pestrým výberom sorbetov, káv, ovocia zo stromolode, draumov, tort a všemožných čokoládových variácií z Renesancie. Martin Silenus mávol nad dezertmi rukou a prikázal klonom, aby mu priniesli ďalšiu fľašu vína. Konzul si po krátkom zamyslení vypýtal whisky.

„NAPADLO MI,“ PREHOVORIL Sol Weintraub, keď skupina dojedala dezerty, „že naše prežitie môže závisieť od vzájomnej komunikácie.“

„Ako to myslíte?“ spýtala sa Brawne Lamia.

Weintraub podvedome hojdal dieťa, ktoré mu spalo na hrudi. „Vie napríklad niekto z vás, prečo vás Cirkev Rapírova a Všesnem vybrali na túto cestu?“

Nikto neodpovedal.

„To som si myslel. Ešte zaujímavejšia otázka je, či medzi sebou máme člena alebo stúpenca Cirkvi Rapírovej. Ja som, napríklad, Žid, a hoci sú moje náboženské predstavy v poslednom čase plné zmätku, k organic-kému stroju na zabíjanie sa nemodlím.“ Weintraub zdvihol husté obočie a rozhliadol sa okolo stola.

„Som Pravý hlas Stromu,“ vyhlásil Het Masteen. „Mnohí Templári veria, že Rapír je stelesnený trest pre tých, ktorí nečerpajú silu z koreňov, ja to však pokladám za kacírstvo, ktoré nemá oporu v Zmluve ani v Muировom písme.“

Konzul po kapitánovej ľavej ruke pokrčil plecami. „Ja som ateista.“ Zdvihol pohár s whisky oproti svetlu. „Nikdy som nebol v kontakte s Rapírovým kultom.“

Otec Hoyt sa neveselo usmial. „Vysvätila ma katolícka cirkev. Uctievanie Rapíra je v rozpore so všetkým, čo zastávame.“

Plukovník Kassad pokrútil hlavou, no nedalo sa z toho uhádnuť, či odmieta odpovedať alebo naznačuje, že nie je člen Cirkvi Rapírovej.

Martin Silenus široko rozhodil rukami. „Pokrstili ma za luterána,“ zahrmel. „Tá odnož dnes už neexistuje. Zen-gnosticizmus som pomáhal vytvoriť, skôr ako prišli na svet vaši rodičia. Bol som katolík, stúpenec Zjavenia, neomarxista, fanatik rozhrania, nasledovník Druhého príchodu, satanista, biskup cirkvi Jakeovej Nuly a platiaci člen Inštitútu zaručeného prevtelenia. S potešením vám oznamujem, že teraz som obyčajný pohan.“ Usmial sa na nich a zakončil: „Pre pohana je Rapír najpriateľnejší boh.“

„Ignorujem náboženstvá,“ odsekla Brawne Lamia. „Nepodlieham im.“

„Moja domnienka sa potvrdila,“ povedal Sol Weintraub. „Nikto z nás neverí dogme Rapírovho kultu, no predstavení tohto vnímavého spoločenstva nám napriek tomu dali pri pravdepodobne poslednej púti tohto druhu prednosť pred miliónmi verných, ktorí sa dožadujú návštevy Hrobiek času... a svojho krutého boha.“

Konzul krútil hlavou. „Vaša domnienka sa možno potvrdila, pán Weintraub, no mne naďalej uniká.“

Učenec si neprítomne hladil bradu. „Naše dôvody pre návrat na Hype-
rion sa javia natoľko závažné, že aj Cirkev Rapírova a pravdepodobnostné
inteligencie Hegemónie dospeli k zhode a umožnili nám ho. Niektoré
dôvody – napríklad moje – sú verejne známe, som však presvedčený, že
všetky podrobnosti nepozná nikto s výnimkou jednotlivcov pri tomto
stole. Navrhujem, aby sme sa o svoje príbehy za tých niekoľko zostávajú-
cich dní podelili.“

„Prečo?“ nerozumel plukovník Kassad. „Nevidím v tom nijaký zmysel.“

Weintraub sa usmial. „Opak je pravdou – prinajmenšom by sme sa po-
bavili a nazreli do duší svojich spolupútnikov, kým nás vyruší Rapír alebo
nejaká iná pohroma. A navyše nám to môže zachrániť životy, ak odhalíme,
čo nás všetkých viaže a čo nás odsúdilo napospas Rapírovým rozmarom.“

Martin Silenus sa zasmial a zavrel oči. Recitoval:

*„Oporou im je chrbát delfíní,
plutvy sa držia, prúdom unášaní,
nanovo prežijú smrť Nevinní
a nanovo sa otvoria ich rany.“*

„To je Lenista, však?“ spýtal sa otec Hoyt. „Študoval som ju v seminári.“

„Ste blízko.“ Silenus otvoril oči a opäť si dolial víno. „Je to od Yeatsa.
Ten kretén žil päťsto rokov predtým, ako sa Lenista prisala matke na ko-
vový cecok.“

„Načo by sme si vymieňali životné príbehy?“ zachripela Lamia. „Keď
stretneme Rapíra, povieme mu, čo chceme, jednému splní želanie a os-
tatní zomrú. Alebo sa mýlim?“

„Tak hovorí legenda,“ prikývol Weintraub.

„Rapír nie je legenda,“ namietol Kassad. „Ani jeho oceľový strom.“

„Tak prečo nudiť jeden druhého svojimi príbehmi?“ Brawne Lamia si
napichla na vidličku posledný kúsok čokoládovo-tvarohového koláča.

Weintraub jemne položil ruku na zátylok spiaceho nemluvňata. „Žijeme
v zvláštnych časoch,“ hlesol. „Pretože patríme k desatine desatiny per-
centa obyvateľov Hegemónie, ktorí putujú medzi hviezdami, a nie len po
Sieti, reprezentujeme odlišné epochy vlastnej nedávnej minulosti. Ja mám
napríklad šesťdesiatosem štandardných rokov, ale kvôli časovým dlhom,

ktoré som nazbieral počas svojich ciest, pokrylo tých päť tuctov plus osem rokov viac ako storočie dejín Hegemónie.“

„No a?“ spýtala sa vedľa sediaci žena.

Weintraub otvoril ruku v geste, ktorým zahrnul všetkých pri stole. „Symbolizujeme ostrovy času, ale aj samostatné oceány perspektív. Presnejšie by sa to dalo azda vyjadriť tak, že každý z nás vlastní kúsok skladačky, ktorú sa nepodarilo nikomu zložiť, odkedy ľudstvo pristálo na Hyperione.“ Poškrabal si nos. „Je to záhada, a ak mám byť úprimný, záhady ma lákajú, aj keď na ich lúštenie mi možno zostáva už iba týždeň. Potešil by ma akýkoľvek záblesk pochopenia, ale uspokojím sa aj s prácou na riešení hádanky.“

„Súhlasím,“ povedal Het Masteen bez emócie v hlase. „Nenapadlo mi to, no rozprávať si pred stretnutím s Rapirom príbehy považujem za rozumné.“

„Čo nám bráni klamať?“ skúsila to Brawne Lamia.

„Nič.“ Martin Silenus sa zazubil. „V tom je tá krása.“

„Mali by sme o tom hlasovať,“ navrhol konzul. Myslel na presvedčenie Meiny Gladstoneovej, že v skupine je agent Vydedencov. Mohli by príbehy odhaliť špióna? Usmial sa, lebo ho pobavila predstava takého hlúpeho agenta.

„Kto rozhodol, že sme malá, šťastná demokracia?“ sucho zavrčal plukovník Kassad.

„Je to nevyhnutné,“ odvetil konzul. „Ak chceme dosiahnuť svoje individuálne ciele, skupina musí doraziť na Rapirovo územie spoločne. Potrebujeme sa nejako rozhodovať.“

„Mohli by sme si zvoliť vodcu,“ poznamenal Kassad.

„Ale hovno!“ veselo vyhrkol básnik. Ostatní pri stole takisto krútili hlavami.

„Dobre,“ povedal konzul, „hlasujeme. Naše prvé rozhodnutie sa týka návrhu pána Weintrauba, aby sme si rozprávali príbehy o svojich minulých skúsenostiach s Hyperionom.“

„Všetko alebo nič,“ doplnil Het Masteen. „Buď svoj príbeh rozpovie každý, alebo nik. Podriadime sa vôli väčšiny.“

„Súhlasím.“ Konzul sa odrazu nevedel dočkať príbehov ostatných, no zároveň bol skalopevne presvedčený, že svoj nikdy nepovie. „Kto je za?“

„Ja,“ povedal Sol Weintraub.

„Ja,“ povedal Het Masteen.

„Jednoznačne,“ vyprskol Martin Silenus. „Nevymenil by som túto komickú frašku ani za mesiac v orgazmických kúpeľoch na Shote.“

„Aj ja hlasujem za.“ Konzul prekvapil sám seba. „Kto má iný názor?“

„Proti,“ povedal otec Hoyt, ale v hlase nemal nijakú energiu.

„Podľa mňa je to hlúpe,“ vyhlásila Brawne Lamia.

Konzul sa obrátil ku Kassadovi. „Plukovník?“

Fedmahn Kassad pokrčil plecami.

„Zaznamenávam štyri hlasy za, dva proti a jedno zdržanie,“ oznámil konzul. „Návrh je schválený. Kto chce začať?“

Rozhostilo sa ticho. Napokon Martin Silenus zdvihol zrak od malého notesa, do ktorého písal. Jednu stránku roztrhal na menšie pásiky. „Napísal som čísla od jeden po sedem. Čo keby sme losovali a rozprávali podľa poradia?“

„Nie je to trochu detinské?“ protestovala Lamia.

„Som detinský chlapík.“ Silenus sa na ňu chlipne usmial. „Veľvyslanec,“ kývol na konzula, „môžem si požičať ten pozlátený vankúš, čo máte na hlave?“

Konzul mu podal trojrohý klobúk, básnik doň vhodil poskladané papieriky a poslal ho okolo stola. Sol Weintraub ťahal prvý, Martin Silenus posledný.

Konzul rozbalil svoj žreb, dal pozor, aby ho nik nevidel. Vybral si číslo sedem. Napätie z neho vyfučalo ako vzduch z prehusteného balóna. Je dosť možné, presviedčal sa v duchu, že okolnosti zasiahnu, skôr ako príde rad na jeho príbeh. Alebo vojna všetko zmení. Alebo sa skupine príbehy zunujú. Alebo zomrie kráľ. Alebo zomrie kôň. Alebo sa mu podarí koňa naučiť rozprávať.

Už nijaká whisky, pomyslel si.

„Kto je prvý?“ spýtal sa Martin Silenus.

V krátkom tichu počul konzul šum lístia vo vánku, ktorý necítil.

„Ja,“ povedal otec Hoyt. Kňazov výraz prezrádzal rovnaké nepresvedčivo skrývané zmierenie sa s bolesťou, aké konzul vídal na tvárach smrteľne chorých priateľov. Hoyt zdvihol útržok papiera so zreteľne načarbanou veľkou jednotkou.

„Dobre,“ vyzval ho Silenus, „začnite.“

„Teraz?“ žasol kňaz.

„Prečo nie?“ Jediný náznak, že Silenus vypil najmenej dve fľaše vína, bola trochu sýtejšia farba na jeho už aj tak červených lícach a o čosi démonickejší sklon šikmého obočia. „Do pristátia nám zostáva ešte niekoľko hodín a ja osobne mám v pláne vyspať sa zo zmrazenia, až keď budeme dolu v bezpečí medzi jednoduchými domorodcami.“

„Náš priateľ má pravdu,“ jemne poznamenal Sol Weintraub. „Hodina po večeri každý deň je na rozprávanie príbehov civilizovaný čas.“

Otec Hoyt s povzdychom vstal. „Hneď sa vrátim.“ Odišiel z jedálne.

O niekoľko minút sa ozvala Brawne Lamia: „Myslíte, že stratil odvalu?“

„Nie.“ Lenar Hoyt sa vynoril z tmy na konci dreveného eskalátora, ktorý slúžil ako hlavné schodisko. „Potreboval som toto.“ Hodil na stôl dva malé, znečistené poznámkové zošity a sadol si na svoje miesto.

„Rozprávať príbehy z čítanky sa neráta,“ namietol Silenus. „Majú to byť naše rozprávky, čiernokňažník!“

„Držte hubu, dočerta!“ zvriskol Hoyt. Rukou si prešiel po tvári, potom sa dotkol hrude. Konzul druhý raz v ten večer pochopil, že sa pozerá na vážne chorého človeka.

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa kňaz. „No ak mám rozpovedať svoj... svoj príbeh, musím začať príbehom niekoho iného. Tieto denníky patria mužovi, kvôli ktorému som prišiel na Hyperion... a je dôvodom, prečo sa naň vraciam.“ Hoyt sa zhlboka nadýchol.

Konzul siahol na zošity. Boli špinavé a obhorené, akoby prežili požiar. „Váš priateľ má staromódny vkus, keď stále píše do denníkov.“

„Áno,“ prikývol Hoyt. „Ak ste všetci pripravení, začnem.“

Skupina pri stole prikývla. Pod jedálenskou plošinou sa kilometrová stromolod' plavila chladnou nocou s mocným pulzom živého organizmu. Sol Weintraub vybral dcérku zo šatky a opatrne ju uložil na podušku na zemi pri svojej stoličke. Zložil si komlog, položil ho k poduške a disklav naprogramoval na prehrávanie bieleho šumu. Týždňové dojča ležalo na bruchu a spalo.

Konzul sa hlboko zaklonil a našiel na oblohe modro-zelenú hviezdu Hyperionu. Mal pocit, že mu rastie rovno pred očami. Het Masteen si potiahol kapucňu dopredu, až kým mu z tváre nebolo vidno iba tiene. Sol Weintraub si zapálil fajku. Ostatní si dali doliať kávu a opreli sa o stoličky.

Martin Silenus, ktorý vyzeral ako najdychtivejší a najnetrpezlivejší poslucháč, sa predklonil a zašepkal:

*„A riekol: ‚Keď hru začať dané je mne,
tak do toho sa pustím v Božom mene!
Počúvajte a na cestu sa dajme.‘
V tej chvíli začal svoje rozprávanie.
Hovoril bodro slová vrúcne, priame,
a tak sa jeho príbeh dozvedáme.“*

P R Í B E H K Ň A Z A :

M U Ž , K T O R Ý H E A D A L B O H A

„ORTODOXNÝ ZÁPÁL DELÍ od apostázy občas iba tenká čiara,“ povedal otec Lenar Hoyt.

Takto sa začal kňazov príbeh. Neskôr pri jeho diktovaní do komlogu si ho konzul pamätal ako súvislý celok bez odmlík, chrapľavého hlasu, nevydarených začiatkov a menších zbytočných opakovaní, typických nedostatkov ľudskej reči.

Lenar Hoyt bol mladý, čerstvo vysvätený kňaz, ktorý sa narodil a vyrastal na katolíckom svete Pacem, keď ho vyslali na prvú misiu mimo planéty: mal sprevádzať uznávaného jezuitského kňaza Paula Durého do pokojného exilu na koloniálnom svete Hyperion.

Za iných čias by sa otec Paul Duré nepochybne stal biskupom a možno aj pápežom. Vysoký, chudý, asketický muž s bielymi vlasmi ustupujúcimi zo vznešeného čela a očami priveľmi poznačenými skúsenosťami, aby dokázali skryť bolesť, bol nasledovník svätého Teilharda, ale aj archeológ, etnológ a význačný jezuitský teológ. Napriek úpadku katolíckej cirkvi do stavu napoly zabudnutého kultu, ktorý tolerovali iba pre jeho tradíciu a izolovanosť od bežného života Hegemónie, jezuitská logika nestratila nič na svojej štipľavosti. A otec Duré zasa nestratil presvedčenie, že svätá katolícka apoštolská cirkev naďalej zostáva poslednou a najlepšou nádejou ľudstva na nesmrteľný život.

Pre mladého Lenara Hoyta bol otec Duré takmer božskou postavou, ktorú zazrel počas kňazových zriedkavých návštev v prípravke do seminára alebo ešte zriedkavejších ciest nádejného seminaristu do Nového Vatikánu. Neskôr, počas Hoytovho štúdia v seminári, sa Duré podieľal na cirkvou zastrešovaných vykopávkach vo významnom archeologickom nálezisku na neďalekej planéte Armaghast. Keď sa jezuita niekoľko týždňov po Hoytovom vysvätení vrátil, visel nad ním čierny mrak. Nikto okrem najvyšších kruhov Nového Vatikánu presne nevedel, čo sa stalo, no šepkalo sa o exkomunikácii, a dokonca aj o výsluchu pred Úradom svätej inkvizície, ktorý bol celých štyristo rokov, od zmätku, ktorý nastal po zániku Zeme, nečinný.

Otec Duré však namiesto toho požiadal o umiestnenie na Hyperion, planétu známu iba vďaka pôvodu bizarného Rapírovho kultu, a otca Hoyta vybrali, aby ho sprevádzal. Cestovať v úlohe, ktorá spájala najhoršie aspekty učňa, sprievodcu a špióna a ani si nedozičiť pohľad na nový svet – Hoyt mal príkaz odprevadiť otca Durého na kozmodróm na Hyperione a vzápätí sa rovnakou loďou vrátiť do SvetoSiete –, bola nevďačná práca. Biskupstvo Lenarovi Hoytovi ponúkalo dvadsať mesiacov v kryogénnej hibernácii, niekoľko týždňov cestovania v rámci planetárnych sústav na oboch koncoch púte a časový dlh, s ktorým bude po návrate na Pacem pri hľadaní kariéry vo Vatikáne a prideľovaní misií osem rokov zaostávať za bývalými spolužiakmi.

Viazaný poslušnosťou a vycvičený v disciplíne prijal poslanie bez akýchkoľvek námietok.

Ich dopravný prostriedok, staršia spinová loď *HS NADIA OLEG*, bol otlčený kovový sud bez umelej gravitácie pri zapnutom pohone, okienok pre pasažierov či možností rozptýlenia s výnimkou stimsimov napojených na datalink, ktoré mali udržať cestujúcich v hibernačných hojdacích sieťach a pohovkách. Po zobudení z kryospánku spali pasažieri – väčšinou robotníci z iných planét, chudobnejší turisti a na prílepšenie zopár kultových mystikov a ľudí na samovražednej púti za Rapírom – v tých istých sieťach a pohovkách, jedli recyklovanú stravu na jednotvárných jedálenských palubách a počas dvanásťdňového plachtenia v nulovej gravitácii od výstupu z kvantového priestoru po Hyperion sa zväčša vyrovnávali s kozmickou chorobou a nudou.

Otec Hoyt sa za obdobie vynútenej intimity od Durého veľa nedozvedel a o udalostiach na Armaghaste, ktoré boli dôvodom odchodu staršieho kňaza do exilu, mu nepovedal vôbec nič. Mladší muž sa pripojil k implantovanému komlogu, aby sa o Hyperione pokúsil zistiť všetko, čo sa dá, a tri dni pred pristátím sa do istej miery považoval za experta na planétu.

„Podľa záznamov na Hyperion prichádzajú aj katolíci, ale o diecézach v nich niet ani zmienky,“ oznámil raz večer, keď sa rozprávali v beztiažových hojdačích sieťach, kým ich spolucestujúci ležali pripojení k erotickým stimsimom. „Predpokladám, že idete vykonávať misijnú činnosť, správne?“

„Vôbec nie,“ odvetil otec Duré. „Dobří ľudia na Hyperione mi nikdy nevnucovali svoje náboženské predstavy, preto nevidím dôvod urážať ich obracáním na svoju vieru. Chcem odcestovať na južný kontinent Aquila a odtiaľ z mesta Port Romance do vnútrozemia. Nie však pod rúskom misionára. Plánujem založiť na okraji Trhliny etnologickú výskumnú stanicu.“

„Výskumnú stanicu?“ prekvapene zopakoval otec Hoyt. Zavrel oči a aktivoval implantát. Keď sa opäť pozrel na otca Durého, namietol: „Tá časť Krídlovej plošiny nie je obývaná, otče. Pre ohnivé lesy je väčšinu roka neprístupná.“

Otec Duré sa usmial a prikývol. Nemal implantát a prastarý komlog nechával počas cesty uložený v batožine. „Nie je celkom neprístupná,“ odvetil jemne. „A nie je úplne vyľudnená. Žijú na nej Bikurejci.“

„Bikurejci.“ Otec Hoyt zavrel oči. „Bikurejci sú iba mýtus,“ vyhlásil napokon.

„Hm,“ zamrmľal Duré. „Skúste vyhľadať odkaz na Mameta Spedlinga.“

Otec Hoyt opäť zavrel viečka. Zo všeobecného registra sa dozvedel, že Mamet Spedling bol málo známy bádateľ, ktorý pracoval pre Shackletonov inštitút na Menšej Renesancii. Pred takmer jedným štandardným storočím vypracoval pre inštitút krátku správu o ceste do vnútrozemia z vtedy novopostaveného Port Romance. Prebrodil močariská, ktoré odvtedy premenili na plastovláknové plantáže, počas krátkeho obdobia nečinnosti prekročil ohnivý les a vyliezol na Krídlovú plošinu, kde natrafil na Trhlinu a malý kmeň ľudí, ktorí zodpovedali opisu legendárnych Bikurejcov.

Spedling vo svojich poznámkach špekuloval, že ide o potomkov obyvateľov stratenej kolonizačnej zdrojovej lode spred troch storochí a zreteľne vykreslil komunitu so všetkými typickými neduhmi a spiatočnickými kultúr-

nymi prejavmi vyvolanými extrémnou izoláciou, príbuzenským križením a nadmernou adaptáciou. Ako sa nie veľmi vyberane vyjadril sám Spedling: „... už po necelých dvoch dňoch je zrejmé, že Bikurejci sú príliš hlúpi, letargickí a nezaujímaví, aby som s nimi strácal čas.“ Ohnivý les začal javiť známky aktivity, a tak Spedling naozaj neštrácal čas štúdiom, ale ponáhlal sa k pobrežiu. Počas trojmesačného úteku cez „tichý“ les prišiel o štyroch domorodých nosičov, celé vybavenie aj so záznamami a ľavú ruku.

„Panebože!“ zvolal otec Hoyt v hojdacej sieti. „Prečo ste si vybrali práve Bikurejcov?“

„Prečo nie?“ mierne odvetil otec Duré. „Vie sa o nich veľmi málo.“

„Veľmi málo sa vie o väčšine Hyperionu.“ Mladšieho kňaza tá predstava rozrušila. „Čo napríklad také Hrobky času a legendárny Rapír severne od Uzdových hôr na Equuse?“ navrhol. „Tie sú slávne!“

„Práve preto. Lenar, koľko učených diel sa popísalo o Hrobkách či o Rapírovi? Stovky? Tisíce?“ Starnúci kňaz si napchal do fajky tabak a zapálil ju, čo nebola v nulovej gravitácii hračka. „Okrem toho,“ pokračoval Paul Duré, „aj keby bol Rapír skutočný, nie je človek. Mám slabosť pre ľudí.“

Hoyt pátral v mentálnom arzenáli po silných argumentoch. „Áno, ale Bikurejci sú bezvýznamná záhada. Nájdete nanajvýš zopár desiatok domorodcov, ktorí žijú v takej zatiahnutej, zadymenej... nepodstatnej oblasti, že si ich nevšimli ani mapsaty ich vlastnej kolónie. Prečo sa zameriavať na nich, keď Hyperion ponúka oveľa väčšie mystériá? Napríklad labyrinty!“ Hoyt sa rozžiari. „Vedeli ste, že Hyperion je jeden z deviatich labyrintových svetov, otče?“

„Pravdaže.“ Okolo Durého sa rozširoval guľovitý oblak dymu, až kým ho prúdenie vzduchu neroztrhlo na strapce a pramienky. „No výskumníkov a obdivovateľov labyrintov je plná Sieť, Lenar, a tunely sú na všetkých deviatich planétach – ako dlho? Pol milióna štandardných rokov? Ak sa nemýlim, je to bližšie k trištvrte miliónu. Ich tajomstvo pretrvá. Ale koľko času prejde, kým kultúru Bikurejcov pohltí moderná koloniálna spoločnosť alebo sa s väčšou pravdepodobnosťou stanú obeťami okolností?“

Hoyt pokrčil plecami. „Možno je už po nich. Spedling sa s nimi stretol veľmi dávno a odvtedy ich existenciu nikto nepotvrdil. Ak vyhynuli, váš časový dlh, námaha a bolesti spojené s cestou na Hyperion vyjdú nazmar.“

„Správne,“ stručne odvetil otec Paul Duré a pokojne potiahol z fajky.

Otcovi Hoytovi sa až v poslednej spoločne strávenej hodine počas zostupu pristávacieho modulu konečne podarilo aspoň letmo nazrieť do mysle svojho spoločníka. Bielo-zeleno-azúrový oblúk Hyperionu nad nimi žiaril celé hodiny, keď starý modul odrazu prenikol do horných vrstiev atmosféry. Okno na chvíľu zakryli plamene a potom leteli ticho asi šesťdesiat kilometrov nad tmavou masou mračien a hviezdami ožiarenými morami. Jas vychádzajúceho slnka na zakrivenom horizonte medzi svetlom a tmou sa k nim rútil ako príзраčná prílivová vlna.

„Nádherne,“ zašepkal Paul Duré, väčšmi pre seba ako mladému spoločníkovi. „Čarovné. V takýchto chvíľach mám aspoň na okamih pocit, že rozumiem, akú veľkú obeť priniesol Boží Syn, keď zostúpil na úroveň syna človeka.“

Hoyt chcel pokračovať v rozhovore, no otec Duré sa stále díval von oknom, stratený v myšlienkach. O desať minút pristáli na kozmodróme v Keatse, otca Durého strhol vír colnej administratívy a batožinových rituálov a o ďalších dvadsať minút hlboko sklamaný Lenar Hoyt opäť stúpал do vesmíru v *Nadia Olegovi*.

„O PÄŤ TÝŽDŇOV MÔJHO času som sa vrátil na Pacem,“ pokračoval otec Hoyt. „Prišiel som o osem rokov, lenže môj pocit straty pre čosi siahal oveľa hlbšie. Hneď po návrate ma biskup informoval, že za štyri roky pobytu Paula Durého na Hyperione od neho nepočuli ani slovo. Nový Vatikán minul veľa prostriedkov na výzvedy cez holokom, ale ani koloniálne úrady, ani konzulát v Keatse nedokázali strateného kňaza vypátrať.“

Hoyt sa odmlčal, a kým pil vodu zo svojho pohára, konzul povedal: „Pamätám si to pátranie. Durého som, pravdaže, nikdy nestretol, ale na jeho vystopovanie sme vynaložili všetky dostupné prostriedky. Môj asistent Theo venoval riešeniu prípadu zmiznutého duchovného veľa rokov a energie. Okrem hrstky protirečivých správ o Durého výskyte v Port Romance sa však nič nepotvrdilo a v meste ho údajne videli v čase krátko po jeho prilete na planétu, teda roky pred zahájením pátracej akcie. V tej časti sveta bolo roztrúsených množstvo plantáží bez vysielaciek či komlinkov, najmä preto, lebo okrem plastovlákien pestovali nelegálne drogy. Asi sa

nám skrátka nepodarilo rozprávať s ľuďmi na správnej plantáži. Aspoň viem, že zložka otca Durého bola pri mojom odchode stále otvorená.“

Otec Hoyt prikývol. „V Keatse som pristál mesiac po prevzatí konzulátu vaším nástupcom. Biskupa ohromilo, že som sa tam vrátil dobrovoľne. Dokonca aj Jeho Svätosť mi udelila audienciu. Na Hyperione som sa zdržal necelých sedem miestnych mesiacov, no do návratu do Siete sa mi podarilo zistiť, aký osud postihol otca Durého.“ Poklopal po kožených zápisníkoch na stole. „Ak mám dokončiť svoj príbeh,“ povedal zastretým hlasom, „musím si pomôcť úryvkami z denníkov.“

Stromoloď *Yggdrasill* sa obrátila, takže hustá koruna zakryla slnko. Jedálenská plošina a listnatá kupola sa ponorili do tmy, no namiesto toho, aby na oblohe žiarili tisíce bodiek hviezd, ako by to v noci vyzeralo z povrchu planéty, nad, pod a vedľa skupiny pri stole ich pomedzi listy blčali milióny. Hyperion mal teraz zreteľný guľatý tvar a rútil sa k nim ako smrtiaca delová guľa.

„Čítajte,“ vyzval kňaza Martin Silenus.

Z DENNÍKA OTCA PAULA DURÉHO:

1. deň:

Toto je začiatok môjho vyhnanstva.

Som trochu na pochybách, ako datovať svoj nový denník. Podľa kláštorného kalendára na Paceme je sedemnásty deň Tomášovho mesiaca roku Pána 2732. Podľa štandardného kalendára Hegemónie je dvanásty október 589 s. l. (súčasného letopočtu). Ak mám veriť zoschnutému málému recepčnému hotela, v ktorom bývam, podľa hyperionského prepočtu je dvadsiaty tretí deň Lycia (posledného zo siedmich mesiacov, ktoré trvajú na Hyperione štyridsať dní), a to buď 427 p. p. l. (po páde lode), alebo stodvadsiateho ôsmeho roku vlády Smutného kráľa Billyho, ktorý už najmenej sto rokov nepanuje.

Dopekla s tým. Nazvem to prvý deň svojho exilu.

Vyčerpávajúci deň. (Je čudné cítiť únavu po mesiacoch spánku, no vraj ide o bežnú reakciu organizmu po prebudení z hibernácie. Moje bunky cítia únavu z mesiacov cestovania, aj keď ja si ich nepamätám. Nespomínam si, že by ma v mladosti lety tak veľmi vyčerpávali.)

Bolo mi ľúto, že som mladého Hoyta lepšie nespoznal. Pôsobí slušne, ovláda katechizmus a žiaria mu oči. Nie je vina mladíkov ako on, že cirkev sa ocitla vo svojej poslednej fáze, ibaže ich naivné nadšenie nemôže zabrzdiť pád do zabudnutia, pre ktorý je, zdá sa, predurčená.

Veď ani ja som tomu nezabránil.

Pri zostupe na planétu sa mi naskytol nádherný výhľad na môj nový domov. Rozoznal som dva z troch svetadielov – Equus a Aquilu. Tretí kontinent – Ursa – nebol viditeľný.

Pristátie v Keatse, úmorné hodiny na imigračnom, potom cesta do mesta pozemnou dopravou. Mätúca scenéria: horský masív na severe zahalený premenlivým modrým oparom, úpätie zarastené oranžovými a žltými stromami, bledá obloha so zeleno-modrým podkladom, slnko príliš malé, no napriek tomu jasnejšie ako na Paceme. Farby vyzerajú živšie z diaľky, keď sa k nim človek priblíži, rozplývajú sa a oddeľujú ako pointilistická paleta. Gigantická socha Smutného kráľa Billyho, o ktorej som toľko počul, ma podivne sklamala. Z diaľnice vyzerala drsná a neopracovaná ako rýchla skica vytesaná do tmavej hory, nie honosná postava, ktorú som si predstavoval. Zamyslene sa týči nad chatrným mestom s pol miliónom obyvateľov, neurotický kráľ básnik by ten obraz pravdepodobne ocenil.

Mesto vyzerá rozdelené na rozsiahle bludisko slumov a hostincov, ktorému miestni hovoria Jacktown, a samotný Keats, takzvané Staré Mesto – hoci jeho história sa datuje iba štyri storočia do minulosti –, čo je samý naleštený kameň a strojená sterilita. Čoskoro sa vyberiem na prehliadku.

V Keatse som plánoval stráviť mesiac, no už teraz by som najradšej pokračoval v ceste. Och, monsignor Edouard, keby si ma len videl! Potrestaný, no stále nič neľutujem. Osamelejší ako kedykoľvek predtým, no napriek tomu spokojný s vyhnanstvom. Ak malo byť trestom za moje prehrešky z prehnaného zápalu pre vec vyhostenie do siedmeho kruhu beznádeje, potom bol Hyperion správna voľba. Aj keby som sa vzdal nápadu putovať za Bikurejcami (Sú vôbec skutoční? Dnes večer tomu neverím.) a uspokojil sa s dožitím v tomto provinčnom hlavnom meste na Bohom zabudnutom odľahlom svete, môj exil by nebol o nič menej dôsledný.

Ach, Edouard, spolu sme vyrastali, spolu študovali (i keď ja som nebol ani taký bystrý, ani pravoverný ako ty) a spolu zostarli. No ty si dnes

o štyri roky múdrejší, kým ja som stále nezbedný, nekajúcný chlapec, ako si ma pamätáš. Modlím sa, aby si bol živý a zdravý a modlil sa za mňa.

Unavený. Idem spať. Zajtra pôjdem na prehliadku Keatsu, dobre sa najem a zariadim si dopravu do Aquily a južných oblastí.

5. deň:

V Keatse majú katedrálu. Či skôr mali. Opustili ju najmenej pred dvoma štandardnými storočiami. Leží v ruinách, chrámová loď sa otvára k zelenomodrej oblohe, jedna západná veža nie je dokončená a z druhej zostala iba kostra z rozpadávajúcich sa kameňov a hrdzavých oceľových výstuží.

Natrafil som na ňu pri potulkách po nábreží rieky Hoolie v riedko obývanej časti mesta, kde Staré Mesto prechádza do Jacktownu s náhodne roztrúsenými vysokými skladmi, ktoré bránia vo výhlade na trosky veží katedrály, až kým človek neodbočí na úzku slepú ulicu s pozostatkami veľkej stavby. Kapitula sa napoly zrútila do rieky, na priečelí vidno pozostatky žalostivej, apokalyptickej sochárskej výzdoby z obdobia rozmachu po Hidžre.

Pomedzi spleť tieňov a rozpadnutých kamenných blokov som vstúpil do chrámovej lode. Biskupstvo na Paceme nespomínalo nič o histórii katolicizmu na Hyperione, nieto katedrálu. Je takmer nepredstaviteľné, že by sa v rozptýlenej kolónii zdrojových lodí pred štyrmi storočiami našla dosť veľká kongregácia, aby potrebovala biskupa či nebodaj katedrálu. A predsa tam stála.

Obzeral som si tmavú sakristiu. Vo vzduchu sa namiesto vône kadidla vznášal prach a omietka, zrnká zvýrazňovali dva stĺpy slnečného svetla dopadajúce z úzkych okien vysoko nad hlavou. Vyšiel som na väčšiu osvetlenú plochu a kráčal k oltáru zbavenému akejkoľvek výzdoby, obitému a popraskanému od padajúceho muriva. Veľký kríž, ktorý visel na východnej stene za oltárom, sa takisto zrútil a jeho keramické črepiny sa povalovali medzi hromadami kameňov. Bezmyšlienkovito som sa postavil za oltár, zdvihol ruky a začal slúžiť eucharistiu. Nebol v tom náznak paródie ani melodrámy, nijaká symbolika ani skrytý úmysel, iba automatická reakcia kňaza, ktorý vyše štyridsaťšesť rokov slúžil takmer denne omšu a odrazu stál pred vyhlídkou, že sa na tom upokojujúcom rituáli nikdy viac nezúčastní.

S miernym úžasom som spozoroval, že mám kongregáciu: v štvrtej lavici kľačala stará žena. Čierne šaty a šatka tak dokonale splývali s tieňmi, že v tme sa vznášala iba jej prastará oválna tvár zbrázdnená vráskami. Vyľakane som ukončil vysviacku. Pozerala sa na mňa, ale čosi v jej očiach ma aj na diaľku v okamihu presvedčilo, že nevidí. Chvíľu som sa nezmohol na slovo, iba som žmúril v zaprášenom svetle, ktoré zalievalo oltár, usiloval som sa vysvetliť si prízrak pred sebou a zároveň sformulovať ospravedlnenie svojej prítomnosti a konania.

Keď som našiel hlas a zavolať na ženu – ozvena slov sa odrážala vo veľkej sieni –, zistil som, že sa pohla. Počul som šuchot jej chodidiel na kamennej dlážke. Vtom sa ozvalo škrtnutie a plamienok napravo od oltára na sekundu osvetlil profil jej tváre. Zaclonil som si oči pred stĺpcami slnečného svetla a pomedzi trosky som sa predieral k miestu, kde kedysi stálo zábradlie. Opäť som na ňu zakričal a ubezpečil ju, že sa nemusí báť, hoci zimomriavky behali po mojom chrbte. Kráčal som rýchlo, keď som však prišiel do krytého rohu chrámovej lode, žena bola preč. Malé dvere viedli do kapituly a na breh rieky. Nikde som ju nevidel. Vrátil som sa do tmavej katedrály a zjavenie ženy by som ochotne pripísal predstavivosti alebo halucinácii vyvolanej mnohými mesiacmi núteného bezsenného spánku v kryogénnej hibernácii, nebyť jediného hmatateľného dôkazu. V chladnej tme horela osamelá červená votívna svieca a drobný plamienok sa zmietal v neviditeľných závanoch vzduchu.

Toto mesto ma unavuje. Jeho predstierané pohanstvo a falošné dejiny. Hyperion je básnikov svet bez poézie. Aj samotný Keats ponúka iba zmes nevkusy, nepravého klasicizmu a bezduchej energie rozkvitajúceho mesta. Stoja v ňom tri zhromaždiská pre zen-gnostikov a štyri mešity, ale skutočné uctievanie prebieha v nespočetnom množstve hostincov a nevestincov, na obrovských trhoviskách, kde sa obchoduje s dodávkami plastovlákien z juhu, a v chrámoch Rapirovho kultu, kde stratené duše schovávajú samovražednú beznádej za maskou plytkého mysticizmu. Celá planéta páchne mystikou bez zjavenia.

Dopekla s tým.

Zajtra sa vyberiem na juh. Na tejto absurdnej planéte majú klzary a iné lietajúce stroje, ale pre bežných ľudí je cestovanie medzi tými prekliatymi ostrovnými svetadielmi obmedzené buď na lode, ktorým to vraj

trvá celú večnosť, alebo na obrovské osobné vzducholode, ktoré z Keatsu odlietajú raz za týždeň.

Skoro ráno nasadnem do vzducholode.

10. deň:

Zvieratá.

Prvý výsadok na tejto planéte musel byť posadnutý zvieratami. Kôň, Medveď, Orol. Tri dni sme sa vliekli popri východnom okraji Equusu ponad nepravidelné pobrežie s názvom Hriva. Posledný deň sme prekonali úzky pás Stredného mora k veľkému Mačaciemu atolu. Dnes vysádzame cestujúcich s nákladom v „hlavnom meste“ ostrova pomenovanom Felix. Z toho, čo vidím z pozorovacej promenády a kotevného stožiara, v nesúrodeji zbierke búd a chatrčí nemôže žiť viac ako päťtisíc ľudí.

Vzducholod' bude pokračovať osemsto kilometrov ponad súostrovie Deväť chvostov zložené z menších ostrovov a potom sa odhodlá na odvážny skok ponad sedemsto kilometrov otvoreného mora a rovník. Najbližšia súš, ktorú uvidíme, bude takzvaný Zobák na severozápadnom pobreží Aquily.

Zvieratá.

Nazvať tento dopravný prostriedok „osobná vzducholod'“ je tvorivé sémantické cvičenie. Je to obrovské lietajúce zariadenie s nákladnými priestormi, v ktorých by preniesli cez more celý Felix a ešte by v nich zostalo miesto pre tisíce balíkov plastovlákien. Menej dôležitý náklad – my, pasažieri – sa o seba musí postarať sám. Ja som sa rozložil blízko zadného nákladného portálu, z osobnej batožiny a z troch veľkých kufrov s výbavou na výpravu som si vytvoril vcelku pohodlný výklenok s lôžkom. Kúsok odo mňa sa usadila osemčlenná rodina – domorodí plantážoví robotníci, ktorí sa vracali z nákupnej výpravy do Keatsu, čo absolvujú každý polrok –, a hoci mi zvuky ani zápach prasiat, ktoré chovajú v klietkach, ani pišťanie škrekčov na jedenie neprekážajú, neprestajné popletené kikiríkание ich úbohého, zmäteného kohúta je na mňa občas priveľa.

Zvieratá!

11. deň:

Večeral som v salóne nad promenádnou palubou s občanom Heremisom Denzelom, profesorom vo výslužbe z malej plantážnej odbornej školy

neďaleko Endymionu. Informoval ma, že prví ľudia na Hyperione predsa len netrpeli zvieracím fetišom. Oficiálne mená troch kontinentov nie sú Equus, Ursa a Aquila, ale Creighton, Allensen a Lopez. Na počesť troch úradníkov strednej úrovne zo starej Prieskumnej služby. To už radšej zvieratá!

Je po večeri. Stojím sám na vonkajšej promenáde, odkiaľ pozorujem západ slnka. Palubu tu chránia predné nákladné moduly, takže namiesto vetra tu veje iba mierne slaný vánok. Nado mnou sa dvíha krivka oranžovo-zeleného pláštá vzducholode. Letíme medzi ostrovmi, more má sýtu lazuritovú farbu so zelenkavým podtónom, čo z neho robí zrkadlový odraz oblohy. Roztrúsené cirusové oblaky zachytávajú posledné svetlo príliš malého hyperionského slnka a planú ako horiace koraly. Počujem iba tichý bzukot elektrických turbín. Tristo metrov pod nami drží krok so vzducholodou tieň veľkého podmorského tvora podobného mante. Pred chvíľou vo vzduchu asi päť metrov odo mňa zavisol hmyz alebo vták veľkosti a farby kolibríka, ibaže s jemnými krídlami s rozpätím jedného metra. Keď si ma obzrel, zložil krídla a strmhľav sa spustil k morskej hladine.

Dnes večer sa cítim veľmi osamelý, Edouard. Pomohlo by mi, keby som vedel, že žiješ, stále pracuješ vo svojej záhrade a po večeroch píšeš v pracovni. Myslel som si, že cestovanie vo mne prebudí starú vieru v predstavu Boha svätého Teilharda, v ktorom sa spája Kristus evolúcie, osobnosti a vesmíru, *En Haut* a *En Avant*, no nič také sa na horizonte nečrtá.

Deň tmavne a ja starnem. Pre falšovanie dôkazov z vykopávok na Armaghaste cítim čosi ako... zatiaľ to ešte nie je ľútosť. Ale, Edouard, Vaša Excelencia, keby tamojšie artefakty naozaj naznačovali prítomnosť kresťanský orientovanej kultúry šesťsto svetelných rokov od Starej Zeme a takmer tritisíc rokov predtým, ako človek opustil domovskú planétu...

Bolo obrovským hriechom interpretovať nejednoznačné údaje spôsobom, ktorý by mohol viesť k obrode kresťanstva za nášho života?

Bolo. No nebol to hriech falšovania údajov, ale hlbším hriechom bolo presvedčenie, že kresťanstvo sa dá zachrániť. Cirkev zomiera, Edouard. Nielen naša milovaná odnož Svätého stromu, ale všetky vetvy, výhonky aj snete. Celé Telo Kristovo zomiera s rovnakou istotou ako toto moje mizerne udržiavané, Edouard. Obaja sme to vedeli na Armaghaste, kde krvavočervené slnko svietilo iba na prach a smrť. Vedeli sme to v to chladné, zele-

né leto na fakulte, kde sme zložili prvú prisahu. Vedeli sme to ako chlapci na tichých ihriskách vo Villefranche-sur-Saône. A vieme to aj dnes.

Svetlo zhaslo, preto musím písať v slabej žiare okien salóna na vyššej palube. Hviezdy sú usporiadané do čudných súhvezdí. Stredné more v noci svetielkuje nezdravým zelenkavým svetlom. Na juhovýchodnom horizonte sa črtá tmavý masív. Možno búrka, možno nasledujúci ostrov – tretí z deviatich „chvostov“. (Ktorá mytológia hovorí o mačke s deviatimi chvostami? Nijakú takú nepoznám.)

Pre dobro vtáka – ak to bol vták –, ktorého som nedávno videl, sa modlím, aby bol pred nami ostrov, a nie búrka.

28. deň:

V Port Romance som ôsmy deň a za ten čas som videl troch mŕtvych mužov.

Prvá mŕtvola bola nafúknutá biela paródia človeka vyplavená na brehu bahennej plytčiny za kotevným stožiarom v prvý večer môjho pobytu v meste. Deti do nej hádzali kamene.

Druhého muža vyťahovali z vyhoreného obchodu s metánovými bombami v chudobnej časti mesta blízko môjho hotela. Telo bolo spálené na nepoznanie a scvrknuté, ruky a nohy zohnuté v postoji boxera, ktorý u obetí požiarov pozorujeme odnepamäti. Celý deň som držal pôst a s hanbou priznávam, že keď vzduch zaplavil sýty pach spáleného mäsa a tuku, zbíehali sa mi sliny.

Tretieho muža zavraždili necelé tri metre odo mňa. Práve som vykročil z hotela do bludiska zablatených dosiek, ktoré v tomto nešťastnom meste slúžia namiesto chodníkov, keď sa ozvali výstrely, muž niekoľko krokov predou mnou sa zatackal, akoby sa mu pošmykla noha, zvrtol sa ku mne so spýtačným pohľadom a zvalil sa nabok do blata a splaškov.

Zasiahli ho tri razy z nejakej strelnej zbrane. Dve guľky mu uviazli v hrudi, tretia vnikla do tela tesne pod ľavým okom. Keď som k nemu dobehol, na môj úžas ešte dýchal. Bez rozmýšľania som vybral z tašky štólu, zalovil po fľaštičke svätej vody, ktorú som pri sebe tak dlho nosil, a pustil som sa do obradu posledného pomazania. V zhromaždenom dave proti tomu nikto nenamietal. Mužom šklblo, odkašľal si, akoby chcel prehovoriť, a zomrel. Dav sa rozišiel, skôr ako odniesli telo.

Muž bol v strednom veku, mal pieskovožlté vlasy a miernu nadváhu. Nenašiel som uňho nijakú identifikáciu, dokonca ani univerzálnu kartu alebo komlog. Vo vrecku mu štrkotalo šesť strieborných mincí.

Z nejakého dôvodu som sa rozhodol po zvyšok dňa zostať pri tele. Lekár, nízky, cynický muž, mi dovolil zúčastniť sa na povinnej pitve. Mám podozrenie, že sa zúfalo potreboval s niekým rozprávať.

„Nemá to žiadnu cenu,“ vyhlásil, keď otvoril brucho toho úbožiaka ako ružovú tašku, odťahoval záhyby kože a svaly ako dvere stanu.

„Čo?“ spýtal som sa.

„Jeho život.“ Lekár vytiahol kožu na tvári mŕtvoly hore a dozadu ako vlhkú masku. „Váš život. Môj život.“ Červené a biele pásy prepletených svalov okolo nepravidelnej dierky tesne nad lícnou kosťou zmodreli.

„Musí toho byť viac,“ protestoval som.

Lekár zdvihol hlavu od ponurej práce a zmätene sa usmial. „Áno? Prosím, ukážte mi to.“ V jednej ruke poťažkal mužovo srdce. „Na planétach Siete by toto malo na voľnom trhu nejakú cenu. Niektorí ľudia sú príliš chudobní, aby si dovolili skladovať klonované orgány, ale príliš bohatí, aby zomreli len preto, že im zlyhá srdce. No tu je to len odpad.“

„Musí toho byť viac,“ zopakoval som, hoci som tomu sám veľmi neveril. Spomenul som si na pohreb Jeho Svätosti pápeža Urbana XV. krátko pred mojím odchodom z Pacemu. Ako bolo zvykom ešte pred Hidžrou, mŕtvolu nezabalzamovali. Ležala v predsieni hlavnej baziliky a čakala, kým pre ňu pripravia obyčajnú drevenú truhlu. Keď som pomáhal Edouardovi a monsignorovi Freyovi obliecť stuhnutej mŕtvoľe rúcho, všimol som si hnedastú kožu a pootvorené ústa.

Lekár pokrčil plecami a dokončil povrchnú pitvu. Prebehlo iba veľmi krátke formálne vyšetrovanie. Nenašli nijakého podozrivého ani motív. Opis zavraždeného muža poslali do Keatsu, ale už na druhý deň ho pochovali na žobrárskom cintoríne medzi bahennou plytčinou a žltou džungľou.

Port Romance je spleť žltých budov z haťovníkového dreva postavených na bludisku z lešení a dosiek, ktoré sa rozprestierajú ďaleko do prílivových bahenných plytčín v delte Kansu. Rieka je tu, v mieste, kde sa vylieva do Toschahaiského zálivu, takmer dva kilometre široká, no splavných je iba niekoľko kanálov a bagrovanie prebieha vo dne, v noci. Každý večer ležím v lacnej izbe pri otvorenom okne, za ktorým sa rozlieha dune-

nie bucharu ako tlkot srdca tohto odporného mesta, a vzdialený šum vln pripomína vlhký dych. Aj dnes počúvam, ako mesto dýcha, a neviem sa zbaviť predstavy, že má tvár zavraždeného muža stiahnutú z kože.

Spoločnosti prevádzkujú letisko pre klzary na kraji mesta, odkiaľ prevážajú ľudí a materiál do vnútrozemia na väčšie plantáže, no ja nemám dosť peňazí na úplatok, aby som sa dostal na palubu. Vlastne seba ešte áno, nemôžem si však dovoliť prepravu troch kufrov s medicínskym a vedeckým zariadením. Napriek tomu ma to stále pokúša. Moja služba medzi Bikurejcami sa mi teraz vidí absurdnejšia a nezmyselnejšia ako keďkoľvek predtým. Iba moja čudná potreba cieľa a masochistické odhodlanie splniť podmienky dobrovoľného exilu ma nútia cestovať proti prúdu rieky.

O dva dni vypláva na Kans riečna loď. Mám na nej zaplatenú cestu a zajtra presuniem kufre na palubu. Opustiť Port Romance nebude ťažké.

41. deň:

Imperiálna girandola pokračuje v pomalejšej plavbe proti prúdu. Od Meltonovho móla pred dvoma dňami sme nevideli nijaké ľudské obydlia. Džungľa sa tlačí na brehy riek ako súvislá stena, ba miestami, kde sa rieka zužuje na tridsať alebo štyridsať metrov, sa nad nami takmer spája do klenby. Pomedzi lístie vo výške osemdesiat metrov nad hnedou hladinou Kansu preniká žlté svetlo syté ako tekuté maslo. Sedím na hrdzavej plechovej streche stredného člna a napínam oči, vyzerám prvé teslovníky. Starý Kady neďaleko mňa na chvíľu prestane vyrezávať z dreva, medzerou medzi zubami si odpľuje do rieky a zasmee sa na mne. „Tu dolu žiadne ohnivé stromy nerastú. Inak by les ani zďaleka takto nevyzeral. Musíte vydržať po Krídlóvu plošinu. Ešte sme nevyšli z dažďového pralesa, páter.“

Prší každé popoludnie. Dážď je však príliš mierny výraz pre záplavu, ktorá sa na nás denne vyleje, rozostří brehy, s ohlušujúcim rachotom búši na strechy člnov a spomaľuje naše už aj tak plazivé tempo, až to vyzerá, že stojíme na mieste. Akoby sa rieka každé popoludnie obrátila do vertikálnej polohy a loď sa plavila hore vodopádom.

Girandola je starý ťažný čln s plochým dnom, okolo ktorého sa tisne päť menších člnov ako otrhané deti k matkinej sukni. Tri dvojposchodové

člny vezú tovar na predaj alebo výmenu na niekoľkých plantážach a osídleniach pozdĺž rieky. Ďalšie dve ponúkajú chatrné bývanie pre domorodcov cestujúcich proti prúdu rieky, aj keď mám podozrenie, že niektorí cestujúci tu žijú natrvalo. Moje lôžko ponúka špinavý matrac na zemi a jaštericiam podobný hmyz na stenách.

Po daždi sa všetci zhromaždia na palubách a sledujú, ako sa z chladnej rieky dvíha večerná hmľa. Vzduch je väčšinu dňa horúci a presýtený vlhkosťou. Starý Kady tvrdí, že za dažďom a ohnivými lesmi som sa vybral príliš neskoro, ak som to chcel stihnúť ešte pred začiatkom aktivity teslovníkov. Uvidíme.

Dnes večer sa hmľa dvíha ako duchovia mŕtvych, ktorí spia pod tmavou hladinou rieky. Posledné roztrhané zvyšky popoludňajšej oblačnej prikrývky preniknú korunami stromov a svetlu sa vráti farba. Dívam sa, ako sa hustý les mení z chrómovožltej na žiarivošafanovú, potom na okrovú a napokon ho zahalí šero. Starý Kady na palube *Girandoly* zapáľuje lampáše a guľaté sviece zavesené na okraji prehýbajúceho sa druhého poschodia a tmavá džungľa, akoby sa nechcela dať zahanbiť, začína žiariť slabým svetlom rozkladu, kým v korunách skáču z konára na konár svetloše a mnohofarebné mušky.

Malý mesiac Hyperionu nevidieť, ale tento svet sa prediera väčším množstvom vesmírnych trosiek, ako je pre planétu tak blízko svojho slnka bežné, preto nočnú oblohu často rozsvecujú meteorické roje. Dnešná noc je na ne mimoriadne bohatá, kým sa plavíme po širších úsekoch rieky, vidíme, ako žiarivé dráhy meteorov spájajú hviezdy ohnivými niťami. Po chvíli sa človeku vypália do sieťnice, a keď sa pozriem dolu na rieku, v tmavej vode vidím ich optickú ozvenu.

Nad východným horizontom planie žiara a Starý Kady mi vysvetlí, že pochádza z orbitálnych zrkadiel, ktoré dodávajú svetlo niekoľkým väčším plantážam.

Na návrat do kajuty je príliš teplo. Na streche člna rozprestriem tenkú podložku, ľahnem si na ňu a pozorujem nebeskú svetelnú šou. Skupinky domorodých rodín spievajú podmanivé piesne v žargóne, ktorý som sa ani nepokúšal naučiť. Myslím na vzdialených Bikurejcov a telo mi zovrie podivná úzkosť.

V lese vykrikuje zviera hlasom vydesenej ženy.

60. deň:

Dorazil som na plantáž Perecebo. Som chorý.

62. deň:

Som veľmi chorý. Mám horúčku a trpím záchvatmi triašky. Včera som celý deň vracal žlč. Dážď je ohlušujúci. Oblaky v noci zhora osvetľujú orbitálne zrkadlá. Vyzerá to, akoby horela obloha. Mám veľmi vysokú teplotu.

Stará sa o mňa žena. Kúpe ma. Je mi príliš zle, aby som sa hanbil. Vlasy má tmavšie ako väčšina domorodcov. Veľa nerozpráva. Upiera na mňa tmavé, láskavé oči.

Bože, prečo som chorý tak ďaleko od domova?

Deň

špehuje ma čaká v daždi s hriechom zámerne pokúša ma tenkou košelou vie kto som koža mi horí tenká bavlna tmavé bradavky na pozadí viem kto sú sledujú ma v noci počujem ich hlasy kúpu ma v jede páli myslia že neviem ale počujem ich hlasy hore v daždi keď krik prestane

Kožu už takmer nijakú nemám. naspodku je červená cítim diery na líci. keď nájdem guľku vyplujem ju. *Agnusdei quitolispecattamundi miserer nobis misere nobis miserere*

65. deň:

Ďakujem ti, Pane, za vyslobodenie z choroby.

66. deň:

Dnes som sa oholil. Podarilo sa mi zájsť do sprchy.

Semfa mi pomohla s prípravou na správcovu návštevu. Čakal som veľkého, drsného chlapa, akých som videl z okna pracovať na triedičkách, no prišiel tichý černoch, ktorý mierne šušlal. Bol veľmi ústretový. Robil som si starosti pre peniaze za zdravotnú starostlivosť, ale ubezpečil ma, že odo mňa nič nechcú. Ba čo viac, prideli mi človeka, ktorý ma zavedie do vyššie položených oblastí! Hovorí, že sezóna pokročila, ale ak sa mi do desiatich dní podarí vyraziť, mali by sme prejsť ohnivým lesom k Trhline, skôr ako teslovníky dosiahnu vrchol indukčnej aktivity.

Po jeho odchode som sa posediačky chvíľu rozprával so Semfou. Jej manžel zomrel pred tromi miestnymi mesiacmi pri zbere. Semfa pochádza z Port Romance a manželstvo s Mikelom bolo pre ňu vykúpením. Po jeho smrti sa rozhodla radšej tu zostať a potľkať sa od roboty k robote, než by sa vrátila. Nečudujem sa jej.

Po masáži pôjdem spať. V poslednom čase sa mi často sníva o matke.

Desať dní. O desať dni budem pripravený.

75. deň:

Pred odchodom s Tukom som zašiel na ryžové polia rozlúčiť sa so Semfou. Veľa toho nepovedala, ale videl som jej na očiach, že je z môjho odchodu smutná. Spontánne som jej udelil požehnanie a pobožkal ju na čelo. Tuk stál opodiaľ, usmieval sa a pokyvoval hlavou. Potom sme vyrazili na cestu s dvoma ťažnými vtákmi v závese. Dozorca Orlandi s nami zašiel až na koniec cesty, a keď sme vstúpili na úzky chodník vysekaný do zlatožltej džungle, zakýval nám na rozlúčku.

Domine, dirige nos.

82. deň:

Po týždni na ceste – akej ceste? –, po týždni v zarastenom, žltom dažďovom pralese, po týždni vyčerpávajúceho stúpania po čoraz strmšom úbočí Krídlovej plošiny sme sa dnes ráno ocitli na skalnatom výbežku, z ktorého sa nám otvoril výhľad na Zobák, Stredné more a na džungľu za nami. Náhorná plošina siaha do výšky takmer tri kilometre nad hladinou mora a výhľad je vskutku pôsobivý. Pod nami sa nad úpäťm Krídlových hôr rozprestierali ťažké dažďové mračná, ale cez medzery v sivobielom koberci oblakov sme úchytkom zazreli rieku Kans, ako v lenivom oblúku plynie k Port Romance a k moru, chrómovožlté škvrny pralesa, ktorým sme sa predierali, a náznak červenofialovej farby ďaleko na východe – Tuk prisahal, že sú to nižšie položené plastovláknové polia pri Perecebe. Vo výstupe sme pokračovali až do neskorého večera. Tuk si očividne robí starosti, že uviazneme v ohnivom lese, keď ožijú teslovníky. Ledva s ním držím krok, ťahám za sebou vrchovato naloženého vtáka a tichým odriekaním modlitieb odpúťavam svoju myseľ od bolesti, únavy a pochybností.

83. deň:

Dnes sme naložili vtáky a vyrazili ešte pred úsvitom. Vzduch páchne dymom a popolom.

Zmena vegetácie na náhornej plošine je ohromujúca. Všadeprítomné haťovníky a listnaté šalmy tu takmer nevidieť. Po prechode cez oblasť nízkych, večne zelených a večne modrých stromov a stúpaní hustým porastom zmutovaných borovíc a triaspenov sme konečne vošli do ohnivého lesa s vysokými prometeovníkmi, plazivými fénixmi a zhlukmi jantárovožltých plápolavcov. Občas sme museli obchádzať nepreniknuteľné pásy rozvetvených azbestovcov s bielymi vláknami, o ktorých sa Tuk malebne vyjadril, že „... vyzerajú ako hnilé čuráky dákych mŕtvych obrov, čo sú tu pochovaní v plytkom hrobe, tak veru“. Mój sprievodca je majster slova.

Prvý teslovník sme uvideli neskoro popoludní. Polhodinu sme sa vliekli lesom pokrytým popolom a pokúšali sa nestúpiť na citlivé výhonky fénixov a šlahavcov, ktoré sa statočne predierali hlinou plnou sadzí, keď Tuk nečakane zastal a namieril naň ukazovák.

Teslovník vzdialený zhruba pol kilometra siahahal najmenej do stometrovej výšky, o polovicu prevyšoval aj najvyšší prometeovník. Tesne pod korunou sa na kmeni vydúval akumulčný zásobník. Na lúčovito vyrastajúcich konároch nad zásobníkom sa oproti čistej zelenej a lazuritovej oblohe striebristo leskli desiatky skrútených úponkov. Strom mi pripomínal elegantnú veľkomoslimskú mešitu v Novej Mekke s neúčtívmi girlandami pozlátky.

„Musíme pobrať vtáky a utekať kadeľahšie,“ zašomral Tuk. Trval na tom, aby sme sa okamžite navliekli do ochranných oblekov. Celý zvyšok popoludnia a večera sme sa teperili v osmotických maskách a hrubých čizmách s gumenými podrážkami a potili sme sa pod niekoľkými vrstvami gama plátna. Oba vtáky sa nervózne ošívali, pri najmenšom zvuku im kmitali dlhé uši. Aj cez masku som cítil ozón; pripomenul mi elektrické vláčiky, s ktorými som sa ako dieťa hrával počas vianočných popoludní vo Villefranche-sur-Saône.

Tábor sme rozložili čo najbližšie k pásu azbestovcov. Tuk mi ukázal, ako treba rozostaviť zemniace tyče, popod nos si pritom celý čas mrmlal desivé predpovede a očami hľadal na oblohe oblaky.

Napriek všetkému sa plánujem dobre vyspať.

84. deň:

Štyri hodiny ráno...

Svätá Bohorodička!

Tri hodiny sme sa krčili uprostred konca sveta.

Výbuchy sa začali krátko po polnoci. Spočiatku iba praskali blesky. S Tukom sme nerozumne vystrčili hlavy zo stanu a sledovali prírodné ohňostroje. Na Paceme som si zvykol na monzúnové búrky počas Matúšovho mesiaca, takže prvú hodinu mi blýskanie nepripadalo veľmi výnimočné. Znepokojoval ma iba pohľad na vzdialené teslovníky, do ktorých sa s neomylnou presnosťou triafali vzdušné elektrické výboje. No lesné giganty čoskoro žiarili vlastnou nahromadenou energiou a metal ju k oblohe. A potom, keď som napriek neutíchajúcemu hluku opäť upadal do driemot, sa rozpútal pravý armagedon.

Otvorené teslovníky museli za prvých desať sekúnd vygenerovať najmenej sto elektrických oblúkov. Necelých tridsať metrov od nás explodoval prometeovník a z päťdesiatmetrovej výšky dopadli na zem jeho horiace konáre. Zemniace tyče žiarili, syčali a odrážali od nášho tábora jeden oblúk modro-bielej smrti za druhým. Tuk niečo vrieskal, no ľudský hlas nedokázal preniknúť búrkou svetla a zvuku. Neďaleko priviazaných ťažných vtákov vzplanul porast fénixov, jedno vydesené zviera – spútané a s páskou cez oči – sa odtrhlo a vybehlo z kruhu rozpálených zemniacich tyčí. Do nešťastného vtáka v okamihu udel tucet bleskov z najbližšieho teslovníka. Odpri-sahal by som, že pod spečeným mäsom na sekundu zasvietila kostra zvieraťa, vzápätí krčovito vyskočilo do výšky a jednoducho prestalo existovať.

Tri hodiny sme boli svedkami konca sveta. Dve zemniace tyče spadli, ale zvyšných osem fungovalo ďalej. S Tukom sme sa chúlili v rozpálenej jaskyni stanu, osmotické masky filtrovali z prehriateho vzduchu dostatok chladného kyslíka, aby sme mohli dýchať. Prežili sme iba vďaka neexistujúcej lesnej zeleni a Tukovej šikovnosti, keď umiestnil stan ďaleko od iných terčov a blízko ochranného pásu azbestovcov. A tiež vďaka ôsmim zliatinovým tyčiam, ktoré nás delili od večnosti.

„Zdá sa, že fungujú dobre!“ zakričím na Tuka cez sykot, praskanie, burácanie a dunenie búrky.

„Majú vydržať hodinu, možno dve,“ odsekne môj sprievodca. „O sekundu, ak nie skorej, urobia bum a my skapeme.“

Prikývnem a cez zakrytý otvor osmotickej masky sa napijem vlažnej vody. Ak prežijem túto noc, navždy budem ďakovať Bohu za jeho štedrosť, lebo mi dovolil uzrieť toto divadlo.

87. deň:

Včera napoludnie sme sa s Tukom vynorili na severovýchodnom okraji tlejúceho ohnivého lesa, okamžite sme rozložili tábor pri malom potôčiku a spali sme osemnásť hodín bez prestávky. Doháňali sme tri bezsenné noci a dva úmorné dni na ceste bez odpočinku uprostred popola a plameňov. Ako sme sa blížili k horskému hrebeňu, ktorý označoval hranice lesa, všade, kam sme sa pozreli, pukali tobolky a šišky, aby nahradili rastliny, ktoré za posledné dve noci zahynuli pri požiari. Päť zemniacich tyčí nám stále fungovalo, hoci ani jeden sme ich nemali chuť opäť otestovať. Naš zostávajúci ťažný vták sa zvalil na zem a vypustil dušu, len čo sme z neho zložili bremeno.

Dnes ráno ma na úsvite zobudil zvuk tečúcej vody. Kráčal som popri potôčiku kilometer na severovýchod, sledoval som jeho prehľbujúci sa žblnkot, až kým sa mi nestratil z očí.

Trhlina! Takmer som zabudol na náš cieľ. Potácal som sa rannou hmlou a popri rozširujúcom sa potôčiku som skákal z kameňa na kameň, až kým som nebalansoval na poslednom balvane. Keď som opäť našiel rovnováhu a pozrel sa rovno dolu, uvidel som vodopád, ktorý padal dobrých tristo metrov do rieky v hmlistom opare.

Trhlina sa nezarezávala do náhornej plošiny ako legendárny Veľký kaňon na Starej Zemi či Svetová priepasť na Hebrone. Napriek aktívnym oceánom a zdanlivo pozemským kontinentom je Hyperion z tektonického hľadiska prakticky mŕtvy – absenciou kontinentálneho driftu sa väčšmi podobá Marsu, Lususu alebo Armaghastu. Rovnako ako na spomínanej trojici planét na ňom panujú hlboké doby ľadové, ku ktorým však dochádza zhruba každých tridsaťsedem miliónov rokov, lebo Hyperion sa pohybuje po pretiahnutej eliptickej dráhe okolo momentálne chýbajúcej trpasličej dvojhviezdy. Komlog prirovnáva Trhlinu k Valles Marineris pred terraformáciou Marsu, pretože obe údolia vznikli oslabením kôry pravidelným zamrzaním a rozmrzaním v priebehu miliárd rokov a eróznou činnosťou podzemných riek, ako je Kans. Masívny kolaps vytvoril dlhú jazvu, ktorá sa tiahne horským krídlom svetadiela Aquila.

Tuk sa ku mne pripojil. Bol som nahý, pokúšal som sa v potoku vyprať z cestovných šiat a sutany zápach popola. Studenú vodu som si špliechal na bledé telo a hlasno sa smial na tom, ako sa Tukove výkriky odrážajú od trištvrte kilometra vzdalenej Severnej steny. Povaha kolapsu kôry spôsobila, že sme s Tukom stáli ďaleko na previse, ktorý pred našimi zrakmi zakrýval Južnú stenu pod nami. Hoci sme za ňu nebezpečne prečnievali, predpokladali sme, že skalnatý previs, ktorý milióny rokov odolával gravitácii, ešte niekoľko hodín vydrží a dovoľí nám vykúpať sa, odpočinúť si, do zachrípnutia kričať na ozveny a celkovo sa správať ako deti oslobodené od školy. Tuk sa priznal, že skrz celú šírku ohnivého lesa doteraz nikdy neprešiel – a nepozná nikoho, komu by sa to v tomto období podarilo –, a oznámil mi, že teraz, keď sú teslovníci na vrchole aktivity, s návratom musí počkať najmenej tri mesiace. Nevyzeral veľmi sklamaný a ja som sa tešil, že ho pri sebe mám.

Popoludní sme po častiach preniesli moju výbavu, sto metrov od previsu sme pri potoku rozložili tábor a debny s vedeckými prístrojmi sme naukladali na seba, aby sme ich ráno roztriedili.

Večer bol chladný. Po večeri som si krátko pred západom slnka obliekol termálnu bundu a sám som sa vybral k skalnatej rímse juhovýchodne od miesta, kde som prvý raz uvidel Trhlinu. Vyhliadka vysoko nad riekou brala dych. Z neviditeľných vodopádov stúpali kaskádovité závoje hmlistého oparu, zrkadlili sa na nich desiatky fialových kotúčov zapadajúceho slnka a dvakrát toľko dúh. Sledoval som zrod jednotlivých spektier, ktoré sa oblúkovo dvíhali k tmavnúcej klenbe oblohy a zanikali. Ako sa chladnúcí vzduch usádzal v puklinách a jaskyniach plošiny, teplý prudko stúpал k nebu a ako vertikálna víchrica so sebou niesol lístie, vetvičky a hmlu, z Trhliny vychádzal zvuk, akoby celý kontinent volal hlasmi kamenných obrov, gigantických bambusových píšťal či kostolných organov veľkosti palácov, dokonalými tónmi v rozsahu od najprenikavejšieho sopránu až po najhlbšie basy. Zamýšľal som sa nad uhlom, pod ktorým sa vietor opieral do ryhovaných kamenných stien, nad jaskyňami s ventilačnými prieduchmi v podobe hlbokých puklín v nehybnej kôre, nad ilúziou ľudských hlasov, ktorú dokážu vyvolať náhodné harmónie. No napokon som špekulácie odložil bokom a počúval, ako Trhlina spieva slnku rozlúčkový chválospev.

Keď som sa vrátil k stanu v kruhu bioluminiscenčného svetla lampáša, na oblohe sa rozhorel prvý meteorický roj a nad južným a západným horizontom duneli vzdialené explózie z ohnivých lesov ako kanonáda dávnej vojny na Starej Zemi pred Hidžrou.

V stane som sa pokúsil cez komlog zachytiť vysielanie na dlhých vlnách, ale naladil som iba statický šum. Mám podozrenie, že aj keby primitívne komsaty, ktoré obsluhujú plastovláknové plantáže, vysielali takto ďaleko na východ, hory a aktivita teslovníkov by prekryli všetky signály s výnimkou najjemnejšieho lasera a lúčov holokomu. V kláštore na Paceme sme nosili osobné komlogy iba niekoľkí, ale k infosfére sa dalo keďkoľvek pripojiť. Tu nemám na výber.

Sedím a počúvam posledné tóny utíchajúceho vetra z kaŕonu, pozerám sa, ako obloha súčasne tmavne aj planie, usmievam sa nad Tukovým chrápaním v spacom vaku pred stanom a hovorím si: Ak má byť toto exil, som pripravený.

88. deň:

Tuk je mŕtvy. Zavraždili ho.

Telo som našiel na svitaní, keď som vyšiel zo stanu. Spal vonku, menej ako štyri metre odo mňa. Večer mi povedal, že si želá spať pod hviezdami.

Vrahovia mu v spánku podrezali krk. Nepočul som nijaký výkrik. Mal som však sny: snívalo sa mi, ako mi Semfa v horúčke pomáhala. Chladnými rukami sa mi dotýkala krku a hrudníka, krížika na krku, ktorý nosím od detstva. Stál som nad Tukovým telom, cível na široký, tmavý kruh, kde jeho krv vsiakla do ľahostajnej pôdy Hyperionu, a zachvel som sa pri pomyslení, že môj sen mohol byť niečo viac – v noci sa ma naozaj dotýkali cudzie ruky.

Priznávam, reagoval som väčšmi ako starý hlupák než kňaz. Dal som síce Tukovi posledné pomazanie, ale potom ma zachvátila panika, opustil som telo svojho nebohého sprievodcu a zúfalo som v batožine pátral po zbrani. Zobral som si mačetu, ktorú som používal v dažďovom pralese, a nízkonapäťový maser na lov menšej zveri. Nevieam, či by som ho použil proti ľudskej bytosti, aj keby mi išlo o život, no v panike som ho aj s mačetou odniesol k vysokému balvanu neďaleko Trhlíny. Elektrickým ďalekohľadom som prehľadával okolie a hľadal stopy po vrahoch. Nič sa tam

nehýbalo, iba svižné živočíchy na stromoch a jemné pavučiny vo vetre. Samotný les vyzeral neprirodzene hustý a tmavý. Trhlina poskytovala na severovýchode desiatky terás, previsov a kamenných balkónov pre celé skupiny divochov. V skaliskách a všadeprítomnej hmle by sa ukryla aj armáda.

Po tridsiatich minútach bezvýslednej ostražitosti a pochabej zbabelosti som sa vrátil k táboru a pripravil Tukovo telo na pohreb. Vykopať do kamenistej pôdy náhornej plošiny poriadny hrob mi zabralo bezmála tri hodiny. Keď som ho pochoval a ukončil formálny obrad, nenapadlo mi nič osobné, čo by som mohol povedať o drsnom, zábavnom chlapíkovi, ktorý mi robil sprievodcu. „Drž nad ním ochrannú ruku, Pane,“ vyriekol som napokon, znechutený vlastným pokrytectvom, keďže v hĺbke duše som vedel, že tie slová šepkám len sám pre seba. „Postaraj sa o jeho bezpečnú cestu. Amen.“

Dnes večer som presunul tábor o pol kilometra ďalej na sever. Stan som rozložil na otvorenom priestranstve desať metrov od seba, kým ja som vklinený medzi skalami a chrptom sa opieram o balvan, prikrytý rúchom na spanie, s mačetou a maserom na dosah ruky. Po Tukovom pohrebe som skontroloval zásoby a debny s výstrojom. Ukradli iba zvyšné zemniace tyče. Okamžite mi napadlo, či nás niekto nesledoval cez ohnivý les, aby zabil Tuka a mňa tu nechal bez pomoci, ibaže pre také konanie mi nenapadal motív. Ktokoľvek z plantáží nás mohol zabiť v spánku v dažďovom pralese alebo – z pohľadu vrahov by to bolo ešte lepšie riešenie – hlboko v ohnivom lese, kde by dve spálené mŕtvolky v nikom nevyvolali podozrenie. Zostávali iba Bikurejci. Primitívny kmeň, o ktorý som sa zaujímal.

Rozmýšľal som, či sa cez ohnivý les nevrátiť bez zemniacich tyčí, no vzápätí som ten nápad zavrhol. Ak tu zostanem, pravdepodobne zomriem, no v lese by som zomrel určite.

Tri mesiace, kým aktivita teslovníkov ustane. Stodvadsať miestnych dvadsaťšesťhodinových dní. Večnosť.

Dobrotivý Ježiš, prečo som sa ocitol v tejto situácii? A prečo ma včera v noci ušetrili, ak mám zomrieť dnes... alebo zajtra?

Sedím medzi skaliskami, na ktoré padá tma, počúvam tentoraz zlovestné stonanie vetra z Trhliny a modlím sa. Oblohu rozžiaria krvavočervené stopy padajúcich meteorov.

Ticho sa prihováram sám sebe.

95. deň:

Hrôzy minulého týždňa zväčša ustúpili. Zisťujem, že po niekoľkých jednotvárných dňoch strach opadne a stáva sa všedným.

Mačetou som zoťal niekoľko menších stromov a postavil som z nich prístrešok, strechu a steny som prikryl gama plátom a medzery medzi brvnami vyplnil blatom. Zadnú stenu tvorí pevný balvan. Prezrel som svoj výskumný výstroj a časť som aj rozložil, no niečo mi hovorí, že ho nikdy nepoužijem.

Začal som hľadať potravu na doplnenie zmenšujúcej sa zásoby lyofilizovaného jedla. Podľa absurdného plánu, ktorý som tak dávno zostavil na Paceme, som mal už niekoľko týždňov žiť medzi Bikurejcami a vymieňať s nimi drobnosti za miestne jedlo. To je minulosť. Okrem šalmových koreňov, ktoré sú nevýrazné, ale dajú sa ľahko uvariť, som našiel viacero druhov lesných plodov a ovocia, ktoré je podľa komlogu zaručene jedlé; zatiaľ ma iba jedno prinútilo stráviť noc v podrepe nad okrajom najbližšej rokliny.

Po ohraničenom území kráčam nepokojne sem a tam ako pelopy v klietkach, ktoré mali v obľube nižší padišachovia na Armaghaste. Ohnivý les je kilometer na juh a štyri na západ vo vrcholnej forme. Ráno sa dym predbieha s kaskádovitými závojmi hmly, kto skôr zastreje oblohu. Iba takmer neprerušené pásy azbestovcov, kamenistá pôda na vrchole plošiny a zubaté hrebene, ktoré sa rozprestierajú na severovýchode ako pancierové stavce, držia teslovníky pod kontrolou.

Na severe sa plošina rozširuje a vegetácia v blízkosti Trhliny hustne, ale približne po pätnástich kilometroch cestu náhle preruší roklina so zhruba tretinovou hĺbkou a polovičnou šírkou Trhliny. K tomuto najsevernejšiemu bodu som doputoval včera a s istým pocitom frustrácie som hľadel na druhú stranu priepasti. Niekedy to skúsim znova, vydám sa na východ pohľadať priechod, no fénixy za roklinou a oblaky dymu nad severovýchodným horizontom naznačujú, že tam nájdem iba kaňony zarastené šalmami a stepi s ohnivými lesmi, ktoré sú zhruba naznačené na mojej orbitálnej prieskumnej mape.

Dnes večer, keď vietor spustil žalospev, som navštívil Tukov skalnatý hrob. Kľakol som si k nemu a pokúsil sa modliť, ale slová neprichádzali.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hyperion***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.